

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, да су из просторија Окружног затвора у Београду доведени оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Иван Кораћ, Сениша Филиповић и Драгутин Драгићевић, пуномоћник оштећених Драгољуб Тодоровић, те браниоци оптужених и то адвокат Шалић Миломир, који се јавља за оптуженог Грујић Бранка и замењује адвоката Мирослава Ђорђевића, браниоца оптуженог Драгана Славковића, те адвокат Сташевић Слободан, бранилац оптуженог Сенише Филиповића, који ће данас замењивати адвоката Драгана Ђокића и адвоката Мирослава Перковића, а накнадно се констатује се за оптуженог Драгићевића јавља адвокат Шалић Миломир, све уз сагласност оптужених.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Бошко Милић.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА БОШКА МИЛИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте оздравили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, јесам, нисам баш у целости, али шта да радим, али ту сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ово кратко ћете моћи? Ви сте Бошко Милић?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала што сте дошли у суд. Реците нам, прво ћемо узети Ваше личне податке. Име Вашег оца?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Петко.

Од оца Петка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: 13.03.1945. године.

Рођен 13.03.1945. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Табанци, општина Зворник.

Рођен у месту Табанци, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви по занимању?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Економиста.

По занимању економиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Радим сада у Скупштини општине Зворник, на радном месту шефа кабинета начелника општине.

Запослен у Скупштини општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви у неком сродству или можда у завади са оптуженима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша, Драгићевић Драгутин?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у сродству?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ни у сродству, ни у завади.

Несродан, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је Ваша адреса пребивалишта?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Табанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је општина?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је општина Зворник, Табанци ББ, нема броја, поштански број 75413.

Са пребивалиштем у месту Табанци ББ, СО Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми ћемо Вас данас овде саслушати у својству сведока. Као сведок дужни сте истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је и казна затвора до пет година. Ја бих Вас сада молила да прочитате текст, имате ту заклетву испред Вас.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Ви као сведок нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором на та питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Значи, само у тим ситуацијама ако се појави неко питање, нисте дужни. У противном сте дужни да одговарате на питања суда. Имате ту један папир са именима и псеудонимима лица. Немојте читати та имена, већ само погледајте. Уколико будете помињали имена неких од тих лица, ја Вас молим да уместо имена користите тај псеудоним. Значи, уместо тог, на пример, сведока који ту пише, Ви ћете рећи, сведок «Р» или сведок «К» или «П», зависи у ситуацији, уколико будете имали потребе да та лица помињете. Овде је у току кривични поступак по оптужници Тужилаштва за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва против ових шест лица чија сам Вам имена напоменула и стављају им се на терет догађаји који су се одиграли у току 1992. године, значи у периоду од половине маја до половине јула 1992. године на територији Ваше општине, а неиме, под тачком 1. то је присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић на дан 26.06.1992. године и потом, злочини у Дому културе у Челопеку, у току јуна месеца 1992. године, такође и на пољопривредном добру Економија и месту званом Циглана у периоду опет од почетка маја па до 15. јула 1992. године. Па да нам Ви испричате све што знате, евентуално о овим догађајима и на ком сте били радном месту, везано за то, шта Вам је познато о овим догађајима. Само тренутак.

Сведок упозорен, опоменут, а након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви до сада нисте давали изјаву, да ли је тако?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред судом?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам пред судом. Само чини ми се 2002. године, долазио је из Новог Зеланда, чини ми се, када сам био болестан, па ми је долазио у кућу и питао ме нешто и питао ме нешто око 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево, изволите, па нам испричајте, шта Вам је познато о овоме што сам Вам сада предочила.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили у то време?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: 10.05.1985. године био сам директор «Дринатранса» Зворник и све до 1996. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је предузеће са седиштем, где?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Са седиштем у Каракају, то је четири километара, четири километара од града Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико сте имали запослених?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Са 31.12.1991. године имао сам запослених 317 радника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 317?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: 31.12.1992. године 174 је било радника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то се смањило?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Имали смо 67 аутобуса и предузеће је тада било једно, да не кажем, једно од бољих предузећа на подручју бивше Југославије и доста је било присутно и у међународном превозу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали само аутобусе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Само смо аутобусе имали. Имали смо, уствари, када сам ја дошао 1985. године, то је била радна организација са два ОУР-а и Радном заједницом, међутим, када сам дошао за директора, онда сам ја то трансформисао у једно предузеће, тако да су у саставу. До тада је било превоз путника и сервисно-ремонтна делатност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је можда тај ту сведок један под неким псеудонимом, он је исто био директор неког предузећа, са сличном делатношћу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, сведок «К» је једно време, ја знам да је био у «Ауто транспорту».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то предузеће имало аутобусе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, то предузеће само је имало, бавило се делатношћу превоза роба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Робе. Ви сте путнике?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ми смо само путнике, искључиво путнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајте нам реците сада мало шта сте радили, да ли је било разлике у односу на рад пре ових дешавања, почетком априла 1992. године и после када се заратило, како сте обављали делатност, које линије сте држали пре рата, шта сте после рата? Да ли сте имали само унутрашњи, домаћи саобраћај или међународни?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Пре рата држали смо линије према Сарајеву, у Тузли, Добоју, Београду. Имали смо и међународни тај превоз, Минхен, кооперативна линија и ово остало је све било градски и приградски превоз путника. Више бих рекао приградски, јер Зворник није ни имао тог специфичног градског неког превоза и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када се заратило, да ли сте били ту?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам био тамо у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви живели?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам живео у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, имао сам, добио сам једноипособан стан, од пре тога када сам радио у Служби друштвеног књиговодства као инспектор, тада сам добио стан, али у време почетка рата и осталог, преселио сам се доле у Табанце, у моје родно место?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налазе Табанци?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Десет километара, дванаест километара, уствари од града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су близу Козлука?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте, два километара од Козлука, два и неки километар. То је, да не кажем, суседно село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је национална структура?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Што се тиче Табанаца, национална структура је била, 100% Срби, а у Козлуку било је, ја мислим, ајде да сада, нека моја процена, можда 90% су, да кажем за тај период, били су Муслимани, а остало су били Срби, чини ми се. Обзиром да сам ја једно време радио у школи у Козлуку као секретар школе, па ето, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајте нам реците, да ли знате нешто о овим догађајима које сам Вам прочитала?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да знате шта нас интересује.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, вероватно ангажовање аутобуса и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, причајте нам.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, сам тај почетак рата био је веома, веома тежак и тако даље, с обзиром да у почетку рата је било врло тешко и руководити из тих разлога што је, малтене, свако имао права да и узме аутобус или, да не кажем, и истера и путнике из аутобуса и да возе аутобусе, иако није имао можда ни положено и тако даље. И то је отежавало тај наш рад и тако даље. Ми смо заиста, нека моја процена је била, највише изложени тим притисцима из разлога што је била та делатност којом смо се бавили и увек су користили наше аутобусе за превозе, да не кажем, током целог тог ратног периода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Ко је користио?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, територијална одбрана углавном је то ангажовала те аутобусе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога превози територијална одбрана у рату?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ево ја сада морам рећи овако. Када су у питању ова два догађаја, рекли сте Дивич и Козлук, ја знам да, сада не знам тачно датум, али када је у питању Дивич, да је тада било ангажовано наших једанаест аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, да ли се Ви то сећате у односу на почетак тих збивања?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја не знам тачно баш, али мислим да је то после Ускрса било, не знам који је то датум и тако даље, али знам да је то било и тако даље, да је ангажовано тада једанаест наших аутобуса који су требали да одвезу грађане из Дивича према Хан Пијеску, колико смо ми тада добили информације, ради размене. И нама је тада речено да треба да обезбедимо толико аутобуса и ми смо обезбедили тих једанаест аутобуса и ти аутобуси су ишли до Хан Пијеска и тада није дошло до те размене. Онда смо се после вратили и колико се ја сећам, једну ноћ су боравили у Милићима, преспавали ту и возачи и ти путници, јер није дошло до те размене и после, пред спавање један је се аутобус покварио и он је се раније вратио, а ови су се сутрадан тек вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, оних десет аутобуса?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Вратили су се у Зворник и продужили горе према Мемичима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, опет крећу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Опет крећу да им је тамо ваљда омогућено да се изврши та размена. Међутим, тога тренутка није дошло до те размене, па су опет тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ни тада се ништа није успело?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, па су их поново вратили на аутобуску станицу у Зворник и после тога дошли, до поновног одласка истог тог дана до Мечића и ту су се ваљда људи и разменили. То је што се тиче Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ово Ваша непосредна сазнања, да ли Ви то све гледате или то сазнајете? Од кога ово знате што нам сада причате за Дивич?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, моја непосредна не. Ја нисам уопште био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам. Значи, сваки пут нам реците, ако нешто нисте видели, ко Вам је рекао.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, то су возачи када су долазили са линије, они су информисали углавном. Некада су реферисали некада нису, због тога, проблем је био са тим возачима, што су ангажовани били у јединицама и углавном, када затреба возача онда се тражи и онда уради тај део посла и врати се опет у своју јединицу и то су возачи причали. Ја нисам чак био ни у Дивичу нити сам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви у Дивичу нисте били?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то све испричао ово што нам данас причате? Да ли се сећате, који возачи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ево, Брано Богићевић, Мико Матић, Миле Лупић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам они кажу, када се то све дешава? Да ли Вам то кажу када су завршили посао или?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Када су завршили, после не, нису одмах, јер неки оду, нису чак ни долазили ту, него је се то сазнало после када дођу у фирму, причају то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта су испричали? Ви сте сада у Каракају?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ово што сам Вам сада пренео, где су ишли и тако даље и шта је се десило и тако даље, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажу сада, кога опет возе сада у Мечиће, кажете, они се враћају у град?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Исте те јединице, односно људе које су одвезли, они су их и вратили у град, па је после једног извесног времена, кажу да су их поново одвезли за Мечиће и ту је дошло до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истог дана или?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Истог, истог дана. Мечићи су се десили истог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су на крају урадили, када су отишли горе према Тузли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажете, обављена је на крају размена?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, и људи су вероватно отишли тамо према Калесији и то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били ти људи, по полном саставу, шта кажу они?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били само мушкарци или само жене или мешано?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Колико овако касније из прича, то је још касније, знам да је то било, ишли су комплетно и мушкарци и жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први дан када су ишли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, када су према Хан Пијеску и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па су спавали у Мечићима?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, у Мечићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Мечићима, па су се вратили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па опет иду?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Иду за, сви су ишли према Мемећима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Први, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па се враћају?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: И вратили су се на аутобуску станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па опет иду?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Аутобуска станица је била у граду Зворнику и баш директно, то је стара аутобуска станица, а они су рекли да је тада дошло до тог раздвајања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам нисте рекли, који пут, када су се вратили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су се други пут вратили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо то.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ето, не знам, да је дошло до раздвајања и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега раздвајања?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мушкараца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушкараца, где, шта кажу, где се то дешава?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: На аутобуској станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На станици?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то раздваја, шта кажу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раздвајају мушкарце од?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Од жена, ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ти возачи док се то раздваја?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ту су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта кажу, ко раздваја?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли лице у цивилу или униформисана лица или ко?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не знам, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они ту стоје и то гледају то раздвајање?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, они су ту и они чекају даљу наредбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко њима наређује? Ви сте њихов директор, да ли је тако?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам директор само када дам налог и тако даље, уствари да иду и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко им тада, да ли сте их питали, ко вам ту наређује, то су Ваши људи, Ваши радници? Ко им наређује сада ту да они примају само?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, заиста стварно не знам. Мислим не могу да одговорим када не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их питали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, када нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам да ли сте питали те људе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какво је раздвајање, кажете, од жена?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја знам да су они говорили, возачи да нису имали бар никаквих проблема у тим возњама и тако даље. Мени је то овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су се други пут вратили, кажете да су Вам рекли да су раздвојили жене?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да је један одређени број људи издвојен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И шта кажу, шта се онда дешава са тим издвојенима, а шта са тим који?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли иду, опет возе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Возили су жене поново према Мемифима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам реците.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Рекао сам већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте рекли да су жене, сада сте рекли.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Жене, можда и мушкараца је било, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу, сада трећи пут иду и?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не трећи пут, други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар се нису два пута враћали пре раздвајања?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не. Ја Вама рекох, када су се вратили из Милића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, два пута су се враћали, колико ја разумем. Једном су се вратили, па ишли поново?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, они су ишли, први дан ишли су према Хан Пијеску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је први дан.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Када су се вратили из Хан Пијеска, они су вратили се у Милићима, преспавали и то је било сутрадан. Сутрадан када су, не знам ја које је време било, онда су из Милића прошли кроз Зворник и ишли су према Мемифима, према тој линији раздвајања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ту их нису прихватили и вратили су их у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је други пут. Значи, трећи пут иду, није други пут?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, трећи пут, није иста линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам рекла да ли је иста линија, него колико пута иду на размену или већ шта?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Добро, онда би то било трећи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја говорим о тим женама, те жене сада трећи пут се возе негде, те раздвојене?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, ја не могу тврдити да ли су биле само жене, ја кажем један одређени број људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тај одређени број људи сада трећи пут негде креће?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се сада, шта Вам кажу возачи, они опет возе сада те издвојене?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Њих су одвезли поново према Мемићима и ту је дошло до размене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, тај сада пут се дефинитивно завршава. Да ли су Вам испричали, ко се сада ту размењује, за кога, шта?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су Вам испричали, шта се дешава са овима који су остали издвојени, да кажемо, на аутобуској станици?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су њих возили негде?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису? Испричајте нам, како је дошло до ангажовања 11 аутобуса од Ваше фирме?

Констатује се да је приступио бранилац адвокат Ђокић Драган, који се јавља за оптуженог Кораћ Ивана и Драгана Славковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, извините што сам Вас прекинула. Значи, како су ангажовани том приликом аутобуси, ових једанаест аутобуса за ове Дивичане?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Територијална одбрана дође и каже, треба толико и толико аутобуса и они су ишли. Толико смо имали. Некада смо се жалили да немамо довољан број возача, некада смо се жалили да није довољан исправни број аутобуса и тако даље и то је основно и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тешко да може да дође територијална одбрана, то човек неки, физичко лице?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дође или како, дође физички?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Дође, дође, дође и каже, треба одређен број аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дошао за Дивичане?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, јој ко је дошао, углавном су људи долазили из територијалне одбране и то су били неки контакти и тако даље. С обзиром да су се стално нека лица и мењал, врло је то тешко у том тренутку и, али углавном, су они који су били тамо и радили или ангажовани и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто то сада не знате, да нам кажете где је имала тада седиште територијална одбрана и ко је тамо радио? Ако има опет неко са списка, опомињем Вас да користите те псеудониме. Значи, у то време, када је био Дивич, где им је седиште, где су они?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Врло, врло често сведок «Р» је казао не знам ни ја да треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао баш код Вас у Каракај?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да, да треба шеф, рекао је, треба те аутобусе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је имала тада територијална одбрана своје канцеларије?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је центар града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду? Да ли је ту и општина смештена или не?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, општина је једно, ајде да кажемо, једно триста метара према, можда више горе према Дивичу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се осим тога «Р» још неког можда сећате да је радио у територијалној одбрани, службеник?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја знам да је једно време, додуше сада није баш пријатно ни говорити Мома Васиљевић. Он је покојни, који је тада радио и долазио. Колико ми се чини да је и овај Секанић, значи то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је радио неки Риђошић Драган, да ли се сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја знам добро, Драгана Риђошића, премда смо радили ту заједно у царини, 1998., 1999. године чини ми се, али, није долазио Драган Риђошић када је у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли је радио у ТО, то питам?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? А кажете, шта он каже, шеф каже, ко је шеф био?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Шеф је тада у то време био Марко Павловић, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек, да ли можете нешто да нам кажете, када сте Ви њега упознали, да ли сте га упознали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам њега упознао, зато што сам имао доста проблема, оно када сам на почетку рекао да не кажем, људи су долазили, узимали себи за право да дођу, узму аутобус и да имам проблема, одвезао аутобус, доста вредан негде и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који људи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да не кажем они из паравојних формација, а поготову у то време доста су људи овако мени често говорили када сам се противио неким тим дешавањима, рекли да ти аутобуси више нису «Дринатранса», да су то аутобуси СДС, СДС је на власти и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже када се Ви противите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, људи који су се овако у том тренутку, долазили да узимају аутобусе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови из паравојних формација?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови из паравојних формација, да ли о њима причамо?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: И из паравојних и ових, не, неким, да не кажем, мало људима који су овако више припадали тој линији СДС:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, сада ја, имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, али нећете да кажете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, није знам, углавном је била претња и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама претња?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да. Имао сам једну прилику да сам био, када нисам дао аутобус, неко је отишао, пријавио мене да не дам аутобус и онда сам имао прилику да сам био уза зид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то претио?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Притеран, да је био чак и репетиран пиштољ у мене и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је тражио аутобус?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Паравојне формације и да су тада рекли, од сада па убудуће да ми се није десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате те неке паравојне формације? Ко је конкретно то код Вас долазио и како знате да су они паравојна формација?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја у то време, оно знам, у граду да се доста причало и у «Дринитранс» да те Жућине, да је тада био неки Нишки, да је Пиварски и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су та имена која су Вама?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Које личности познајем и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог Пиварског упознали што сте га поменули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја знам да је један од тих био и он који је тада репетирао тај пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај изгледао, тај Пиварски?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Сада се уопште не могу, није крупан човек, није био крупан неки,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да се тако зове? Да ли се он представио или сте чули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: О њему сам чуо и касније сам питао доле када је излазило, ко је тај и тако даље. То се десило у мојој канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој канцеларији?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за шта је тражио, један аутобус?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, тражили су један аутобус су тражили да вози неке паравојне формације, ја сам рекао не, јер морам знати за где иде аутобус и тако даље, јер смо ми увек у «Дринатранс» имали такво стање где смо говорили, уствари, где смо имали евиденцију, коме се даје аутобус, ко је возач, која линија и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте му рекли, шта Ви у «Дринатрансу» захтевате да би се неко возио?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам му рекао отворено шта треба да се уради. Треба од територијалне одбране да добије налог да треба аутобус за ту и ту линију и то је основно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била једина институција која је могла Вама да да налог у рату или је била још нека?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја, не, не, више институција када је у питању ангажовање аутобуса. А када је у питању било оно рад и тако даље, то смо имали некада састанке са руководством, јер је тада било руководство углавном СДС у сали Скупштине где су нам давали те задатке око рада привреде и тако даље и нормално одређених издвајања за јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада кажете, значи, Ви искључиво када имате налог од територијалне одбране, онда дајете аутобус?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за Дивич, за ових једанаест имали налог?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Имали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био писмени налог?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја колико се сећам, чини ми се да је то било увек, није писмени налог, него да је било на папирићу донешено и каже, треба толико и толико аутобуса, али је углавном битно то да смо у књизи евидентирали где иду аутобуси и ко их је ангажовао и путни налози су увек прављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на том папирићу постојао потпис неког надлежног из територијалне одбране или само пише? Како Ви знате да је тај папирић аутентичан?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја сам рекао ко је углавном долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај «Р»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, «Р» и углавном чини ми се да је долазио Секанић, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта пише на том папирићу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да се ангажује толико и толико аутобуса за потребе, да треба да дођу у то време ту и ту и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да превезу, да ли каже нешто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: И да превезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки потпис имена шефа или не?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам признати да се заиста стварно не сећам. Већ је после касније било, да не кажем када је била у питању Сребреница или неке друге, тада је било тачно где се ангажују аутобуси толико треба и тако даље и потписи и где требају, у које време да се јави и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зар нисте Ви као директор тражили нешто мало више формално, осим папирића? Како сада издајете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јако је тешко било у то време, да Вам кажем, госпођо, ево рекао сам, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак сте директор предузећа. Сада добили сте папирић. Да ли сада на основу тог папирића Ви уводите у евиденцију?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Сигурно да је било потпис и тако даље. Мислим, стварно не могу да се сетим, никако. Ево, покушавао сам. Једног тренутка када сам позван, покушавао сам да се сетим, али нисам се заиста сетио, не могу. Чак сам и разговарао са људима који су у то време радили као диспечери, да ли се они сећају. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тај папирић је Вама основа да Ви издате једанаест аутобуса?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, обзиром да смо имали Уредбу владе Републике Српске, коју је потписао господин Ђерић, да за потребе Војске Републике Српске морамо да издвајамо материјална та средства и тако даље и та Уредба је баш у то време и била на снази. Тада сам, чини ми се тада и дао ономе господину из Новог Зеланда који ме је испитивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте понели то о чему причате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Само моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ово је копија. Да ли нам ово дајете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Копија, можете.

Констатује се да сведок предаје суду Уредбу о провођењу материјалне обавезе за потребе одбране Владе Српске Републике БиХ од 08.06.1992. године, потписану од стране председника владе, професора доктора Бранка Ђерића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од тог датума па надаље, кажете, да се то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, морали смо спроводити, јер је речено да у чл.1, чини ми се те Уредбе, предузећа су дужна да дају за потребе војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је 08. јуни, овај Дивич је према нашим овим доказима до сада изведеним и према оптужници био крајем маја, а ово је 08. јуни.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја говорим према тој Уредби, тада је већ било другачије, где смо морали, а ово за Дивич је, тада смо имали такву ситуацију каква је. Готово се није знало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте Ви као директор први пут обавештени и од кога да ћете то морати на сваки захтев ТО да дајете аутобусе и за које потребе? Када сте Ви то сазнали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, мене су повремено звали када се дешавало, треба аутобус, позову и пошаљу ми, рекао сам овога «Р».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али када сте сазнали да ће се то догађати, ко Вас је обавестио да треба тако да поступите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао из територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, конкретно за ове појединачне случајеве да, али Вас питам, први пут када сте обавештени да ћете морати да дајете аутобусе, значи оно када креће сада та ратна ситуација и ко Вас сада обавештава? Да ли сте имали неки састанак некада негде на неком вишем нивоу или први пут долази тај «Р» и каже, дај аутобусе и да папире и Ви дате аутобус, то Вас питам?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја се не сећам, заиста стварно. Ја сам рекао да смо имали некада састанке горе у општини, где је било углавном то руководство где нам је рекло да морамо да се максимално потрудимо да комплетно та привреда ради, не сме се осећати застој и тако даље, да морамо дати сву, односно пуну подршку и материјалну и осталу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим јединицама?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Одбране, јединицама одбране, војсци и тако даље, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био тај састанак? Да ли је то био један или више састанака?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ми смо имали више тих састанака где смо позивани у велику салу Скупштине општине, директори предузећа и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви директори предузећа?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Сви директори свих предузећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, да ли сте увек били сви позивани или?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Сви позивани, сви заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ту буде људи на том састанку?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па ја знам да је врло, могао бих сада да почнем да набрајам која су то предузећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него отприлике број који је, да ли се сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Почев од «Дринатранса», «Глиница», «Јадар», «Аутотранспорт», «Везионица», обзиром да је она обезбеђивала, односно шила та одела и тако даље, па онда «Стандард», фабрика обуће. То су ето углавном предузећа која су у том тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је председавао тим састанцима? Ко је тада био председник?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја мислим да је, тада су председавали Брано Грујић, тада је био Стево Радић, на тим састанцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ко је председавао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је председавао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, Јово Мијатовић је био, говорим, то су били људи.

Констатује се да је приступио адвокат Мирослав Ђорђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју функцију је имао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Овај сведок «К», онда «Н», тако да су то ти били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада председавао општином, ко је био председник?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мислим да је у то време био Брано Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то звало општина или како, ког органа, да ли Ви знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тада су, знам да је проглашена Српска општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је постојао неки орган који се звао Привремена влада?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Чуо сам и баш сам када сам долазио овамо, обзиром да сам горе радио, тражио сам из архиве да видим оне одлуке о формирању Привремене владе о формирању Српске општине од 10.04., па сам одлуку о формирању специјалне јединице територијалне одбране од 18.04.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био председник те Привремене владе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Председник је овде у овом «Службеном гласнику» Бранко Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, на тим састанцима, шта Вам је речено, да пружите максималну подршку?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте подршку јединицама и тако даље и тако даље, али са посебним освртом да мора све да ради, да функционише и тако даље, да се на основу тог рада стиче одређени доходак. Нормално да је у то време смањен број полазака, пошто аутобуси нису ишли више према Тузли и према Сарајеву, онда су успостављене друге неке линије и тако даље, ишло се према Бијељини и тако даље, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И почели сте нешто да причате, ја сам Вас питала за Марка Павловића, ко је тај човек, Ви кажете, први пут када сте имали неке проблеме, не знам са ким сте га сусрели, па нам то наставите, изволите.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам отишао тада у територијалну одбрану и тражио сам да заштите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: После оног случаја што сам Вам малопре рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао Пиварски?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тада када су ме прићерали уз зид, ја сам отишао и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су само један аутобус тражили, тако сте рекли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То се тада десило, тај један. Више аутобуса је, тада су само један аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да возе јединицу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да, а уствари рекао сам и на почетку да се дешавало доста пута да возача истерају из аутобуса, преузму возило и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те паравојне војске?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Али ја сам отишао тада, не сећам се датума и рекао да покушамо да успоставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте отишли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Он је имао потпуно разумевања и рекао да се од сада па убудуће неће дешавати то што се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам каже тај Марко?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га раније већ познавали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте дошли то да му се жалите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то отишли у ту зграду у граду о којој причате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У граду, прекпута поште, у центру града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту седео? Какве су то просторије ту где сте Ви дошли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, обзиром да ја знам пре где су те биле просторије територијалне одбране, Министарства одбране и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су те исте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, то је то исто, оне су коришћене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту седео у канцеларији сам или са неким? Како сте га упознали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, па питао сам ко је Марко и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да баш треба код њега да идете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Зато што сам имао пред собом ону одлуку у којој стоји ко је и шта је и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које одлуке?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Везано, да, одлуку ову о којој сам Вам већ говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да је он командант те територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, жалите му се за паравојске? Зашто за паравојске?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да се жалим, да ми паравојне формације узимају те аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се њему жалите за паравојске?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Зато што је територијална одбрана, мислим, јесу ли они били под његовом командом или нису, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам, зашто идете код њега?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам ја, обзиром да ја нисам учествовао, нисам био ни у каквом руководству тада ни у Привременој влади било шта, ја сам био руководиолац и тако даље. Веома ретко и скоро никако сам одлазио у град Зворник. Углавном је релација била «Дринатранс».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питам, како баш да одете код њега? Зашто не одосте код неког другог?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, како ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, како одлучујете да одете код њега, то Вас питам?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ето, зато што сам отишао у територијалну одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже у том разговору?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да се неће више то дешавати и да ће, када буду требали аутобуси, долазиће неко из територијалне одбране и казаће треба толико и толико аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога, колико се то пута десило, то кажете да они отму, па тада узму?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више пута?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам признати, али ја сам само рекао за овај карактеристичан случај где сам био притеран уз зид и ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви њему испричали када сте му се то жалили? Да ли сте му рекли за све случајеве или за тај један?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам рекао да имамо случајева да се путници истерају из аутобуса, да узимају аутобусе и рекао сам доста, то је углавном појединци су узимали себи за право, да то нису возила «Дринетранса», него да су то СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је рекао да се то више неће догађати?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се то после још догађало или није?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам признати да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, тек после када је била Сребреница, добијали сте писмене налоге?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да. Не Сребреница, можда и раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И раније?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: И раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у овом периоду до јула 1992. године?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Када је била Сребреница, ја сам имао ту, кажем, на основу наређења број тај и тај, наређује се да одмах издаш, мобилизација је толика и толика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није предмет наше оптужнице, него Вас питам, до ког периода је било на овај начин?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Није у том тренутку ово било на овакав начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Можда је раније од Сребренице, јер моји, односно не моји, него аутобуси «Дринатранса» су ишли и у Сарајево, довозили избегла лица, свугде су ишли, морам признати, нема где нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада да се вратимо на оне Дивичане. Ви сада кажете, раздвајају се и Вама кажу ови људи да су неки раздвојени и да су неки код Мемифа дати у размену?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је уместо њих дошао? Да ли су довели неке друге, ако су они размењени за некога?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Празни аутобуси се враћају?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Празни су се вратили аутобуси, бар тако кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико су, да кажем, избивали ти аутобуси, колико је то дана свеукупно тих једанаест, односно један се покварио?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Два дана само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И враћају се. Да ли Вам ти возачи подносе неки евентуално писмени извештај?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, многи од тих возача били су ангажовани у јединицама и тако даље, тако да онда када се осети потреба, односно када искажу потребу за већи број возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијална одбрана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Онда се ангажује и више, односно дођу људи са линије, одраде тај посао и поново иду на линију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам, како су ангажовани ови возачи? Ви сте, значи, аутобусе на основу тог папирића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Донесе овај «Р» или неко и Ви сада дате аутобусе. Е сада ти возачи, како се они воде? Ко њих ангажује?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја доле пренесем то диспечерима и онда диспечери тај део посла даље обављају и воде евиденцију око тога и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ти возачи тих дана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А плату, како добијају?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Они који су били код нас запослени, они су добијали преко «Дринетранса» и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без обзира што их ангажује територијална одбрана за те неке послове?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, они који су били, без обзира, без обзира, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они плате имају у фирми?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Код «Дринетранса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке возаче да су, на пример, имали радну обавезу тамо?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Имали смо, имали смо, јер од почетка рата, 08.04., које године, 1992. године, је било одмах мобилисано шест аутобуса и они су и њиз користили за те потребе, посебно мимо нас и мимо наше евиденције. Ми смо имали тада, ја сам писао једну информацију, обзиром да је предузеће се већ налазило у једној тешкој ситуацији, писао сам председнику Извршног одбора, тада једну информацију која је писана 29.09.1992. године, где је речено, анализа материјалног положаја «Дринатранс» и тако даље. Рекли смо да у прилогу писма достављамо вам анализу о материјалном положају «Дринатранса» Зворник, са молбом да је што пре уврстите у дневни ред Извршног одбора ради разматрања, тако да у тој информацији

види се, спомиње се и та Уредба и остало, али спомиње се и део те информације у којој је речено да је отпочетка рата ангажовано шест аутобуса, колико су они прешли километара и да је на њима направљена огромна материјална штета, тако да ми немамо тих пара за поправку и тако даље. Ја Вам морам признати да је ово само мој и једини примерак, могу Вам дати и овај део, можда се копира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видећемо после. Шта још знате о коришћењу ових аутобуса за ове људе са Дивича?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа више?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви знате шта се десило после са њима?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су они одвежени у Челопек, тако нам ти људи кажу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не. У то време, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Вашим аутобусима после три дана.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, нашим тим аутобусима не, није ми познато уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам ништа није познато?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не. Можда су одвежени са овим аутобусима који су били, рекао сам, ангажовани, можда, али сигурно знам да не. Рекли би бар људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте обезбеђивали гориво?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Како, врло, врло тешко. Ишли смо углавном и у «Енергопетрол» и свугде, на сваки начин покушавали смо, чак смо некада и у бурадима довозили, некада смо довозили, ишли су аутобуси који иду за Београд, они натенкују пун аутобус, па истачу овде, па онда поново када иду на линију поново и тако даље. Врло, врло, врло тешко, баш врло тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте плаћали то гориво? Да ли је Вашим средствима или је ту нешто општина имала?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нашим средствима и у анализи, бар у овом тренутку мислим да нисмо имали много разумевања за нашу ту ситуацију и тако даље и морам признати да је то била иначе наш вапај да се помогне, јер је све то пало на терет нас који чак, била је једна уредба или не знам наредба или закључак, не знам ни ја шта је, у којем је чак, ми смо били оптерећени са одређеним давањима, чини ми се да је то било, само мало, 01.09.1992. године, донешена је била наредба коју је потписао, пошто смо рекли да, овај «Н» је потписао, да смо и ми били оптерећени да 700.000 динара да издвајамо за разне обавезе предузећа за недостајућа средства у износу не знам колико су они тада навели. Ми смо тада, ја сам написао да се бар у том делу ослободимо тога, обзиром да смо превозили све ученике, сва лица која су била мобилисана и све остало, превозили смо и у том тренутку нам нико није надокнађивао, углавном све се сводило на онај део који наплатимо од ових путника или од предузећа, јер су предузећа тада веома, веома тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте наплатили за ове Дивичане?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисмо ни од кога, колико се ја сећам. Колико се ја сећам, ни од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте частили територијалну одбрану?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисмо чистили, него смо морали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, како?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, нисмо чистили, него смо морали. Због тога смо и писали да нам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојало неко правило? Ово кажете, правило папирић, дође овај «Р» и каже, дај аутобусе. А шта ћемо сада за нашу услугу, за гориво?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ми смо све евидентирали. Рекао сам да смо у тој информацији писали те ствари и тако даље. Ја заиста стварно не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то гориво?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, за тај део. Имам пред собом један закључак од 09.09. баш који је потписао поново, ја се извињавам «Н», где се одбија захтев «Дринатранс» број тај, за ослобађање дела друштвених обавеза проистеклих из наредбе број тај и тај, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ у септембру?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, то је у септембру и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ми имамо овде у предмету и то смо добили из Хашког трибунала и доставили смо странкама, то сви имају, један извештај о задужењу, где каже, фактурише 85.800 динара у корист рачуна «Дринатранса», буџет Српске општине Зворник 85.800 динара и ево га ваш рачун овде. Ја ћу Вам показати, «Дринатранс» Зворник, рачун број 05-11215/40 од каже, Зворник 21.07.1992. године за извршене услуге превоза. На основу прегледа у периоду од 04.07. до 18.07., фактуришемо 85.800 динара. Па онда има преглед извршених превоза у том периоду по налогу Привремене владе Српске општине Зворник и штаба ТО, па каже, 04.07. Зворник, Козлук, Горњи Шепак, један аутобус, 56 км, насељавање избеглица. Па каже, 14.07. Зворник, Петковци, Кисељак, један аутобус, 76 км, превоз војске, па 15.07. опет превоз војске, па каже, 15.07.1992. године, Зворник, Бијељина, Батковић, 600 км, четири аутобуса, превоз затвореника. Значи, то се ипак фактурисало, да ли је тако?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да. Ја говорим сада, не, не, говорим о Дивичу, о Дивичу, где нам нико није надокнадио ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро, то смо сада чули.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Говорим о томе да сам писао захтев прво 20.07 за ослобађање дела друштвених обавеза, превоза проистеклих из закључака Привремене владе и тако даље и тако даље и говорим да сам 03.09., такође писао захтев за ослобађање дела друштвених обавеза проистеклих из оне наредбе и тако даље. Ја морам признати, а заиста стварно и као човек и као тада руководилац, не сећам се тих, али знам у време када сам био начелник општине, да су поједини ишли по Тузли и да су млатарали са том фактуром када су хтели да ме оборе, са функције начелника општине, јер сам био начелник општине 2001. и 2002. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи да та фактура није тачна или су они хтели да је злоупотребе, шта?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, говорим о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте, дођите.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да узмем наочаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево, прво имамо ово.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мало ближе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може, ево то што сам ја предочавала, па ево га овде, то је Ваш потпис?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи то је Ваш потпис?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Али, ово је период 04.07.-08.07., где смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама је период до половине јула.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам Вам рекао да смо ми у том периоду много довозило људи из Сарајева, Илијаша, не знам ни ја одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, причаћемо и о томе. Овде сада има «Дринатранс» опет.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преглед извршених превоза.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Насељавање овде и тако даље, превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово овде?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То заиста, морам признати се не сећам, али ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тог реда или целог овог?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не сећам се у овом тренутку тај део, али ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који део се не сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не сећам се уопште да смо тај део фактурисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, који? Мора да се чује у записнику. Који део?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не сећам се да смо уопште фактурисали то, али то чим има наш ликвидатор, значи да је то фактурисано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се уопште не сећате овога или само овог дела превоз затвореника?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја се уопште не сећам да смо фактурисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је Ваш потпис?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да, па јесте, ја не оспоравам уопште, видим да је, ево да још једном погледам. Мислим да је мој потпис врло тешко фалсификовати и да је то лично мој потпис.

Констатује се да сведок након што је прегледао поменуте извештаје о задужењу, рачун 05-11215/40 од 21.07.1992. године, преглед извршених превоза, наводи да је његов потпис на рачуну.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тада је била ликвидатор Ристановић Нада и видим да је њен потпис.

И препознаје потпис ликвидатора Наде Ристановић, али се не сећа које су то услуге фактурисане према овим документима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Говорили смо о Дивичанима, кажете, то је био папирић, нема никаквих фактура, Ви сте платили гориво, ником ништа, нисте услуге фактурисали, ни возачи ништа?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Они који су, ја кажем, возачи који су били код нас у радној обавези, они су примали плату, возачи који су били тамо ангажовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су ти други ангажовани, при?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У својим јединицама, зависи где. Неко је био на линијама, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим јединицама?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војске?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је војска тада била тамо?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, људи су били ангажовани по основу војних обавеза, тамо по линијама. Где је био ко, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била Војска ЈНА или чега?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам је ли то Војска ЈНА и тако даље. Није ЈНА, јер тада је није ни било, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били војници, коме су припадали? Ко је командовао војском том коју Ви третирасте као војска?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја знам да су људи били распоређени, неко у оном батаљону, неко у оном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им је био командант, то Вас питам?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Е па не знам, не знам стварно ко је био коме командант и тако даље. Знам да се стално тражило да се врати одређени број људи са линије због потребе одржавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте се обраћали када тражите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Обраћали смо се, углавном смо се обраћали, тада је било више команданата војске и тако даље, да смо се директно њима обраћали да нам врате одређени број људи, због тога што не можемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома, ком имену?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Кажем, било је више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се некога?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, нормално да се сећам. Био је, колико се ја сећам, био је Благојевић, Петковић, не знам ни ја, па је неко још замењивао, не знам ни ја ко, па је после дошао Винко Пандуревић, то је већ касније, тај период и тако даље. Углавном ми смо тражили да нам ослободе тај један одређени број људи, возача због потреба и саме привреде и самог нашег предузећа и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, сада ми није јасно, кажете, територијална одбрана Вам тражи аутобусе, а за људе војска. Да ли су то сада две независне институције?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, вероватно је територијална одбрана распоређивала људе по јединицама. Заиста, стварно, ја сам тада био у радној обавези, имао сам обавезу, највећу обавезу, да не кажем, да обезбедим и резервне делове, и нафту и да не кажем, било је ту силних проблема, јер смо тада имали проблема и преласка и забране, па су биле и дозволе издаване да можемо прећи у Србију и тако даље. То је на све могуће начине смо се сналазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли можете да нам прокоментаришете ово што је ова госпођа Нада писала овај рачун, фактури, па онда следећа страна каже, преглед извршених превоза по налогу Привремене владе. Шта то значи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Е, овде, када су у питању довоз људи, конкретно кажем из Илијаша, из Сарајева, не знам ни ја, тада је Привремена влада, односно чини ми се председник Извршног одбора тражио да се доведу ти људи из тих места и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај «Н» био?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја претпостављам зато што је он у то време, када говоримо о 1992. години.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се уденуше и ови затвореници, на исту ту фактуру.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Е па сада, ја не знам, заиста стварно, не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то ова госпођа Нада фактурисала?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Можда је и то, имамо у евиденцији, зато што смо имали увек путне налоге и имали смо увек евиденцију о ангажовању аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и за Дивич имали путне налоге?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Све, сваки превоз, свако ангажовање аутобуса, сваки одлазак мора да прати путни налог и имали смо посебну књигу у којој се каже, не знам ни ја, у то и то време, релација, возач и тако даље. Требало би да постоји бар док сам ја био директор. Ја сам био до 1996. године, да је то, постојала је евиденција и нормално све у томе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви потписивали као директор путне налоге?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, ја нисам путне налоге, него су потписивали диспечери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Диспечери?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ти људи који су водили рачуна о техничкој исправности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је био тај са Новог Зеланда, кажете, да ли је узео он те путне налоге, да ли је изузимао из фирме?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Није он, и он је тада ишао доле, нису му обезбедили тада те путне налоге и тако даље. Рекао сам да је он, чини ми се мене испитивао, 24.11.2002. године. Чини ми се да је он тражио тада те налоге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да завршимо са Дивичем. Знате ли Ви, Ви рекосте не знате да су после негде даље они транспортовани?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико је Челопек удаљен од Каракаја?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не знам, од седиште «Дринатранс», па можда, три, три до четири, непуна четири километра, непуна четири километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате где је Дом културе био?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у току јуна пролазили туда?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Да ли сте видели ту да има нешто, чудно да се дешава, да су ту неки људи можда?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ту су биле и неке, чини ми се, неке јединице, неки ту људи, али никада нисам ни заустављао се ту, нити се интересовао нити било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту били ови људи са Дивича заробљени?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам то чуо тек после, после оног писања у новинама и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је, чини ми се у оно време када је почело да се отвара онај процес према Репићу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у то време, ништа нисте чули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи нам сведоци кажу да је цео Зворник знао за то, да је брујао, да је то на самом путу према Бијељини, да су сви.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ништа нисте чули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Били су они војници пред Домом и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте виђали пред Домом?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, били су војници, људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте, туда се пролазило и ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајали или пролазили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Пролазио сам, то је главни пут којим ја идем кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него ти војници? Они стоје ту?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ту су, ту су стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били неки полицајци можда резервни, да сте Ви видели?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То када сте чули касније, када је то било?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је оно када је почео процес Репићу, тада сам чуо за тако нешто. Сада стварно, морам признати, с обзиром да сам тада био и живео ту, алио нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте пута ишли на те састанке, кажете, веће те, шире са директорима?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, зависило је, зависило је од потреба, али нису то били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то нешто било редовно, недељно или?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, није било ни редовно, ни недељно, али су били, морам признати врло, за мене као човека, мало и потцењивачки. На пример, нама кажу састанак у 10 сати и ми чекамо, пошто је то ратно време, не смеш ни да се успротивиш нити било шта, него седиш, чекаш и онда се смиљују и дођу, у 1 сат или евентуално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти који вас потцењују?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам Вам рекао, ја сам рекао ко су горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти који су седели?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јова Мијатовић, да ли је он некада председавао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, шта ја знам, Јово Мијатовић је имао неку посебну, специфичну улогу, он је нешто много то српство изражавао посебно у односу на све друге, вероватно зато што је био на дохват информација, јер је он био најближи руководству са Пала и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју је он имао функцију ту у Зворнику?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја знам да је он био и проглашен председником Српске општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брано је био, чега председник, рекосте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Председник Скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Привремене владе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Привремене владе председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то исто, Привремена влада и општина, по Вама или није?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То се мењало све онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви за Дивич не знате ко Вам је тај папирић конкретно донео?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао, мени се чини да је донео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш конкретно за тих једанаест аутобуса?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, да је донео овај, како се зове, «Р» и тако даље. Али, мени се чини да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај Секанић?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, чини ми се, али не могу то сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте да је више пута долазио, да чујемо још у којим навратима је долазио, да ли он или тај неки други?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Долазили су и када је у питању био Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо сада да мало попричамо о Козлуку. Шта о томе знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја сам рекао да је Козлук удаљен од мојих Табанаца свега два километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате уопште о ситуацији у том месту пре него што су они исељени, обзиром да сте ту комшије?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Комшије и знам да су они изразили своју лојалност према овој, ајде да кажем, Привременој влади или општини Зворник и тако даље и да су рекли да ће бити потпуно лојални, да се неће укључивати ни у шта и тако даље и то је основ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то у њихово име говорио, ко је тамо био од њихових?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Главни човек је Бањановић Фадил у свему томе био и углавном он је и контактирао са руководством општине и људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како је изгледао живот у Козлуку у периоду мај, јуни?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Није само у Козлуку, него у свим тим местима, па чак и у мојим Табанцима је тако бедно изгледало, из разлога што у том тренутку ја сам имао сина два која су била, са својом матером отишла су тамо у Србију, живела. Једино мој отац који је умро 1994. године, ја и мајка смо ту били. Ту је било грозно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислила сам у погледу неке слободе кретања, на то сам мислила, да ли Вам је то познато?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Што се тиче Козлука, та слобода кретања је била у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ван, ван?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: А вани, не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали те Козлучане по Зворнику, по граду, на путу и то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: А не, врло, врло, врло мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле неке барикаде око Козлука?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Биле су барикаде свугде у сваком том месту. Свако је, да не кажем, чувао своје место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви када идете у Табанце, да ли пролазите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не пролазим кроз Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре Козлука скрећете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, лево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ништа више не можете да нам кажете о тој ситуацији у Козлуку? Да ли сте Ви били у Кризном штабу у Табанцима можда?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не. Ја сам мало био ту и мало у тој немилости, обзиром да сам ја био у Савезу комуниста, па онда мало, да не кажем, био сам на листи Омладинске организације и реформских снага, па су рекли да сам ја реформиста, издајица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били у СДС?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте нешто чули да се ови спремају да се иселе за Тузлу нешто или где, у априлу месецу Козлучани?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам о томе, шта сте чули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тада је била и лично сам и ја тада видео у том Козлуку, када је била њихова намера Козлука, Скочића и Шепка. Они су се сви у то време окупили у Козлуку и имали су намеру да иду према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Тузли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, према Тузли и колико се ја сећам, тада су долазили, долазио је овај главни исламске верске заједнице, долазио је владика тузлански и убедили их да се врате својим кућама и да их нико неће дирати, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто причали са тим члановима њиховог Кризног штаба или тако нешто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Са Козлучанима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Врло, врло, врло, да не кажем, врло често сам, обзиром да сам, кажем, живео сам у Козлуку, да су ме многи ценили од тих Козлучана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им нешто говорили о томе, да ли би могли да прођу кроз Ваше место или не, да ли се сећате, кроз Табанце, па даље тамо према Тузли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче нам је био сведок Шевко Пекмезовић из Козлука.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Шевко је играо фудбал за Табанце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже он да су са Вама преговарали и да сте Ви рекли да би могли да прођу кроз Табанце, да им Ви то гарантујете, а онда питање за даље, ако се сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је било онако, у тим неформалним разговорима и тако, обзиром да је Шевко играо фудбал за Табанце и знам га доста и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је већ био почетак дешавања, када су они хтели.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се после дешава и како долази до тога да се они исељавају? Испричајте нам шта знате о томе и која је улога Ваше фирме у томе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, моја улога, моје фирме, моја је улога, односно фирме у којој сам ја био директор, била је да се људи превезу, ти путници, односно људи, грађани од Козлука, јер су изразили, такву сам бар добио информацију, од Козлука за Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то знате о томе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не, добро, мислим, Ви ме то питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам све што знате о томе, значи ко Вас ангажује, како, када, који људи, колико аутобуса, то нам све испричајте. О Козлуку причамо.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: О Козлуку, па ја и причам о Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ко се ту ангажује?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим Вас, за мене је било једно изненађење када сам чуо да Козлук треба да се исели, али су тада причали да су постигли, Козлучани изразили, то нам је Јово Мијатовић причао, да су Козлучани изразили жељу да сви колективно оду, да нема ту живота, због тога што се углавном сви налазе у том окружењу, ево конкретно Табанци су, Малешин одозго, не знам ни ја, Скочић и тако даље, то су места којима су они окружени и тамо се углавном налазио српски живаљ и због тога су као изразили вољу, да су постигли споразум са Фадилом да се иселе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јово Мијатовић, кажете, нама, коме вама је причао то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, Јово Мијатовић је дошао у «Дринатранс» тада и рекао да је постигнут споразум око исељавања и онда је дошло из територијалне одбране да морамо да ангажујемо аутобусе за превоз Козлучана у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када ми кажете, дошло нам је из територијалне одбране, од кога, шта, човек, папир, налог, шта?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао, исто и код Дивича. Углавном је долазио «Р» и кажем био је Јово Мијатовић где је упознао нас да ће требати одређен број аутобуса да се ангажује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Јово је дошао у фирму?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Јово, како је то договорено, ко ће сада то да спроведе, ко је то одлучио?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Он каже да су се договорили, да су они сагласни да се иселе и тако даље, то је све оно што су мени причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви после тога чули са неке друге стране, да ли сте потврдили тачност те његове информације Вама, да ли сте причали још са неким, да ли је то тачно да они желе и то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја кажем, ја сам имао доста тих контаката са Козлуком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питам.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: А у то време заиста нисам учествовао нити био у тим разговорима, нити знам заиста ону праву истину. Чак ни онда, и када су се селили, нисам ишао, из разлога, ето био сам доста са њима близак и пријатељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тог дана нисте присуствовали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у односу на тај дан исељења, када је то био Јово код Вас?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја мислим да је то било пред, пред тај њихов постигнути договор, вероватно између њега и Фадила, пошто је Фадил ту играо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, временски у односу на исељавање је Јова?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је било хитно, нешто брзо. Ја заиста стварно, био је проблем, каже треба да му обезбедимо аутобусе. Тада сам рекао исто, ми немамо људи, јер су они ангажовани у јединицама и немамо возаче и тако даље. Ја се сећам да је један, једно возило чак возио један мој од рођака син, који не знам да ли је имао тада и возачку и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству долази Јова, као шта?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јова је преговарач у томе био, у својству преговарача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са које функције?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам шта је у то време био, на којој функцији и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада да видимо, како се то реализује? Сада кажете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То се реализује на врло, врло, врло тежак начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали времена да Ви то припремите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ма, јок, то је тако требало, да не кажем брзо, обзиром да сам рекао у којој се ситуацији налази возни парк, резервни делови, гориво и тако даље и онда смо заиста морали да ангажујемо много људи око тога и тако даље. По некој мојој тој процени, по некој мојој процени је тада ишло преко двадесет и нешто аутобуса и ја сам баш, ево и синоћ сам разговарао са једним возачем који је учествовао у томе, у том превозу, па сам добио ту информацију, он је мени рекао да је он међу последњим стигао ту на одредиште у Козлук и пошто је последњи стигао, он је био први после на почетку колоне. Питао сам га, с обзиром да сам читао за малтретирања и тако даље, морам признати да ми је човек као човек рекао да није било малтретирања у аутобусу. Не зна, каже, најкасније је стигао, да ли је било раније или није и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то сати када је он стигао? Да ли је то дан, ноћ?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Дан, дан је био, дан је био и да је колона аутобуса била, е сада ја Козлук овако не знам, где, колико, али у Козлуку је било негде од ветеринарске станице горе, до изнад центра, то је била поредана колона аутобуса која је била спремна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се вратимо. Да ли сте Ви са Јовом причали неке конкретне појединости око ангажовања аутобуса или је само он рекао, мора то све хитно?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, мора се обезбедити аутобуси из разлога што су људи пристали да добровољно иду, да се иселе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је он сада Вама рекао, ко ће даље да Вас контактира за те аутобусе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Рекао је да ће из територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада да видимо. Шта кажете, да ли се сећате сада, да ли је опет овај «Р» долазио или Ви идете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, јесте, долазио је опет, ја уопште нисам ишао горе, него смо ево то и добили смо налог. Сада ја заиста стварно морам признати за те потписе, стварно се не сећам као човек, али сигурно да нисам могао ја као директор знати где треба, колико аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када долази, узмимо сада не сећате се, када долази из ТО тај неки, да ли кажу колико треба?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Рекао је да треба двадесет, преко двадесет аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је још нешто рекао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали нешто, како ће то да се обезбеђује, то је велики посао, пуно људи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, јесам, зато што сам рекао, немамо толико ни возача, немамо толико, немамо, да не кажем, да нису сва возила технички исправна и тако даље. Нормално да сам рекао, али тај мој вапај, није никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мора да се обезбеде ти аутобуси и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, друго сам Вас питала. Долазите ви тамо на лице места, ваши аутобуси, ваши возачи су ту, људи.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Где на лице места?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ви, него сада кажем овако, хипотетички, Ви нисте тамо, али претпостављам као директор да се бринете да дође двадесет аутобуса и двадесет возача у место где има пуно људи. Да ли се информишете, колико има људи, да ли ће то неко да чува, да обезбеђује, то Вас питам? Да ли Вам је то тај из територијалне одбране причао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ће да обавља тај посао организације?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Речено је да ће пратња бити, што се тиче тог подручја у којем треба на нашој страни да прођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога пратња, ко ће чини пратњу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам ја, речено је да ће пратња бити, да неће бити никаквих проблема када је у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви распитујете, ко то прати, војска, цивили, полиција, ко?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, полиција је сигурно пратила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате или претпостављате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављате? Да ли сте чули, да ли је ту била и војска нека?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли сте чули да је био неки тенк у Козлуку ту паркиран на тај дан?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Да ли сте чули да ли је тај народ пописиван, да ли се зна списак путника, ко путује, шта, како?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мени је ево синоћ, то је најсвежија та информација, возач који је возио, казао да, када су прешли тамо на територију општине Лознице, да су дошли из Црвеног крста и да су све узели податке од људи који тамо путују. Па чак је Црвени крст и храну обезбеђивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле су ваши аутобуси ишли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Наши аутобуси, колико ја имам информацију, ево и синоћ опет кажем, потврђује тај човек, да су ишли до Шапца и да су ту завршили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су ови у Шапцу радили људи из Козлука?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, сада. Истоварили су ту људе и вратили се возачи, свако својој, или ако је имао радну обавезу у предузећу или ако је имао обавезу по основу војске, вратио се тамо одакле је ангажован и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви о тој наредби Јовиној, односно територијалне одбране, ништа нисте добили написмено?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тражили нешто да се обезбедите за неку евентуалну овакву ситуацију или?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам признати да нисам тражио, обзиром да је речено да су људи пристали самовољно да оду, да напусте своја огњишта и тако даље и то је тако одрађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали контакт са Марком Павловићем, било непосредни или усмени или телефонски, везано за Козлук?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не, овај сведок «Р» рекао је, уствари то је вероватно лице које је добијало задатке од Марка, а ја директно не, ја директно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада функционисао тај штаб територијалне одбране у то време?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Из ове одлуке видим да, из саме одлуке се види да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из које одлуке?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Из ове коју сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од априла?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али ово је већ 26. јун, па Вас питам, да ли је још увек функционисао, по Вашим сазнањима?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па нисам видео да је стављено ван снаге и мислим да је функционисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте тада то све са том територијалном одбраном завршавали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Зато што ћу Вам предочити исказ тог сведока «Р» који каже да је њему командант, његов значи, рекао да је све то договорено, да треба обезбедити аутобусе и рекао му је, назови ми Бошка и каже, онда је он, каже, ја сам дао Бошка Милића Марку на телефон и они су разговарали.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тачно?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То није тачно, ја нисам са Марком разговарао, телефонски и тако даље. Ја лично мислим да су заиста тада биле неке цедуљице неки вид, није тако. Једино са ким је разговарано у то време, то је разговарано са Јовом Мијатовићем, јер је он дошао ту у «Дринутранс» и рекао да смо постигли споразум са Козлучанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је тај «Р», кажете нисте баш сигурни, али мислите да је опет он донео, да ли Вам је он рекао нешто да га шаље шеф или он то ради на своју руку?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не на своју руку, рекао је шеф га је послао. Ко је се како, где договарао горе у врху и тако све, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који врх мислите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: На врху Ратног председништва, Кризног штаба или Привремене владе, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општине?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам ја у свему томе учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам говорим, зато што оптужени кога Ви знате као Марко Павловић, не знам да ли га знате још под неким именом?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тек после, опет кажем, тих дешавања сам сазнао да се зове Бранко Поповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па он каже да он уопште није рекао овом сведоку да Вас зове и да то уопште ништа није ишло преко њега, да он појма нема ништа о тим људима, нити је он тражио аутобусе, односно он као штаб ТО?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, није тачно, који су они имали договор и какав споразум то између себе у Ратноме, Кризном, ко би могао, ево на пример, ја као директор који сам био у том Каракају, да знам, да треба толико аутобуса, да људи желе да се иселе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па ево, одмах ћу Вам рећи ко би могао, по његовом. Он каже да је верује да је то ишло преко бригаде. Да ли сте Ви за Козлук имали контакт са неким официром војске, другим, а не са тим «Р» или са Јовом или са ТО? Он каже то уопште није ишло тако, него преко бригаде, вероватно, јер он не зна. Он о томе не зна, нити је он организовао.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја морам признати да стварно, заиста се не сећам да је уопште бригаду, као бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, да ли је била бригада?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не сећам се уопште ни са ким сам, да сам и са ким из бригаде разговарао и не знам сада ко је у то време био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, малопре сте рекли да сте из ТО. Да ли остајете при томе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Остајем при томе, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да сте, осим са ТО, још са неким, од неких других војних структура?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Али нисам ни разговарао директно са Марком о томе и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И какав су Вам извештај поднели ови када су се вратили из Шапца?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ништа, кажу да су их истоварили у Шепку и да су се они вратили овамо и тако даље. Није нико од њих, бар ти који су се вратили у «Дринатранс» рекао да је било неких малтретирања или било чега и тако даље. Чак су ми говорили, један од тих људи Ферид Фетаховић, чини ми се да је имао пет литара ракије, када су прешли тамо на србијанску страну да су и они били радосни, да су, да не кажем, попили тих пет литара ракије и тако даље. Ту је био један, баш у том аутобусу, баш је био један, Погача који је исто тако играо за фудбалски клуб Табанци када сам ја био председник клуба и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неко пуцање по Козлуку? Где сте Ви тог дана били?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У «Дринатрансу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у Каракају?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неко пуцање тамо, да је неки Хаџић Галиб рањен у ногу, да је било војске?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Добро. Да ли је Ваша фирма превозила и добровољце можда ако се Ви сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ех, то је сада врло тешко.

Констатује се да је приступио адвокат Мирослав Перковић.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате за то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не могу баш у том тренутку, нити знам, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада са Браном Грујићем Ви причали лично о овим Дивичанима или о Козлучанима, о тим њиховим транспортима?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ни са Браном ни са Марком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са Марком ништа?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у то време, када су ови исељавани Козлучани, одлазили у град, тамо у општину или у ТО?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам признати да је то врло, врло често било, скоро да не кажем и скоро никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло често?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Врло ретко, извињавам се. Извињавам се, врло ретко. Чак сам синоћ овога возача питао да ли се сећа ко је био и тако даље. Чак сам питао и да ли је био Брано, каже, не сећа се, не зна, заиста стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тамо у месту?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да ли је био тамо, каже, не сећа се, нити га је видео, јер он је био на челу колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате ту, да ли је ту нешто фактурисано? Кажете, Дивич то сте им онако?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисмо онако, него је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте наплатили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисмо наплатили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је за ове овде, има још више аутобуса?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Била је информација таква каква је, била је информација да треба да иде толико аутобуса, да смо у таквој критичној ситуацији, алармантној и тако даље. И сам овај извештај говори о томе, колико се превозило и ученика и мобилисаних и избеглих и ових и тако даље и досељених и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам за Козлук, то говорите, алармантно, било брзо. Да ли сте то фактурисали, те услуге или ни то нисте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Колико се ја сећам, не, али је касније, када је завршено било, речено да се тражи од Министарства, не знам ни ја, надокнада свих тих уништених или не знам датих средстава, али ја тада већ нисам био директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, за добровољце.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Само се сећам, на пример, да је једним закључком било, само моменат, о додели пет хиљада литара нафте «Дринатранс», каже 23.01.1993. године, тада је први пут, да не кажем, неко интервенисао, бар ја тако имам и тако се сећам да је се стварно, али знам да је после било, после завршетка рата речено је да се мора све то документовати и на основу тога тражити одговарајућа и адекватна накнада. Али морам признати да не знам, с обзиром да нисам баш у добрим односима са руководством, из разлога што сам се противио таквом начину приватизације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате на тим, кажете, мало већим скуповима директора са руководством општине, осим тих разговора везано за Вашу обавезу да обезбедите материјална средства, о чему се још причало када дођу директори?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, нама је причано, ми смо, готово сви директори су говорили да имају великих проблема са процесом производње, из разлога што је гро људи ангажовано и мобилисано. И онда стално смо спомињали, правили поређења, Бијељина мобилисаности и Зворник и тако даље, али, морам признати да је мало од тога, тих наших захтева удовољавано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи имали захтеве да Вам се мало смање?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да нам се врати одређени број људи ради функционисања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се то, кажете, мало је удовољено. Шта је удовољено, да ли знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мали број људи, да не кажем, привремено га пусти на месец дана, ако се ради о парку оном, аутомеханичар и тако даље. Мислим чак једном да сам дошао у једну ситуацију када сам рекао команданту бригаде, ево води мене, а остави тога ако због потреба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у овом периоду?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, команданту бригаде, говорио сам тада Винку Пандуревићу, ево води мене, а остави те људе, јер су они више потребнији него ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте разна имена, Петковић, Благојевић. Да ли можете да се сетите, када је први командант бригаде дошао ту? Када је та бригада устројена?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, то је оно што сам рекао мало на почетку, то је у Зворнику као они начелници што су се мењали. Чак нико, чини ми се, не знам по редоследу, али знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, временски?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Благојевић, чини ми се, па Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао тај Благојевић, да ли је он био први или не?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мислим да је он био први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, отприлике?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево вежите се, покушајте за Козлук, за Дивич, за нешто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не могу да се сетим. Василић је био мој школски друг, ево да кажем, неко га је проценио и као неспособног и тако даље, па онда после је, чини ми се дошао Петковић, па Петковић рањен, па је после Петковића је Петковића

заменявао један старији човек који је, да ли је он био у пензији и тако даље, не знам, не могу да се сетим и после је дошао Винко Пандуревић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог Марка Павловића, до када га се сећате, када сте га виђали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не знам заиста стварно када сам га последњи пут оно видео у том ратном периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, да ли знате Ви Мишу Јовића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Миша Јовић је био директор «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Новог извора»? Да ли је долазио и он на те састанке?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: И он је, и он је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да је он некада тражио неке раднике, да му фале у процесу производње?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Сви смо тражили, почев од Јефте Суботића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из «Глинице»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У то време то је био гигант, не знам ја Галић овај из «Везионице».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате некада да је на том неком састанку одлучено, решено како да се тај проблем реши?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, они су увек нам говорили када разговараће са бригадом, па ће бригада да види, да ослободи један одређени број људи и онда, мислим. Кажем, у «Дринитрансу» то је на кашичицу давано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су некада неки затвореници додељивани на рад неке у неку фабрику?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, «Дринитранс» никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Циглану?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули уопште да су били неки затвореници на територији општине Зворник у том периоду, који нас интересује, мај, јули? Да ли су били неки центри где су се затварали Муслимани? Да ли сте чули то можда?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја јесам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам шта сте чули.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, ја сам чуо за «Нови извор» и то све, али никада нисам био тамо, ишао, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Таква је ситуација била, па, да ли после тога или не знам ни ја, у току тога и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После чега?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: После њиховог затварања или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али када је то временски, када је то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај период 1992., 1993. година?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам. Нисам, ја сам Вам рекао, нисам био у руководству томе и вероватно нисам имао ни тих информација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули Ви да је на Циглани било неких затвореника, људи који су ту радили, а били ту затворени, чувани од страже и тако?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам само чуо за «Нови извор», односно где је Суд за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, у граду, то се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Економију? Да ли Вам је то нешто познато?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, за Економију јесте једино ми је познато у овом делу, јер сам имао пријатеља са којим сам пре рата био доста присан и у то време Јусуф Хациавдић и чини ми се Мујо Вилић ме је звао, да ли ја могу нешто да урадим. Ја сам рекао, не, не, нисам у моћи и само бих изложио себе и своју породицу непријатностима, ето и нисам никада ни био тамо, нити видео. Тако сам им одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас је неко питао за њих?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, кажем, Јусуф Хациавдић, Мујо Вилић, они су родом са Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је звао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јусуф Хациавдић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За некога?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да интервенише?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било, отприлике?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је 1992. година сигурно и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је он питао конкретно некога да питате или да ли Ви можете нешто да урадите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, Јусуф је рекао да има неког његовог братића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли Вас је питао, кога Ви можете да то молите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неку идеју?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, нисте ни предузели ништа?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, нисам ни смео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, где је Батковић?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Знам где је Батковић, обзиром да се моје село такмичило у тој лиги и играли су фудбал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули, да ли је тамо био неки логор за неку размену, нешто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Чуо сам, али затвор не знам где је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром на ову фактуру да овде пише за Батковић да су ови, Ви кажете да се тога сада не сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Знам где су Батковићи, јер се мој клуб такмичио у том рангу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у то време чули, у јулу месецу да су неки људи са територије општине вођени тамо?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што сам Вам ову фактуру, тога се не сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, заиста морам признати да се не сећам уопште да смо ми возили те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак је то шесто људи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четири аутобуса, то је неких двеста људи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, је, ја сам рекао да један број аутобуса, односно шест аутобуса је одмах од 08.04.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мобилисани?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мобилисани и то све, не, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте Ви фактурисали и за те који су мобилисани или само за ове који су код Вас?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, па нисмо могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овде очигледно да нису ти?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не знам, заиста, стварно не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви некада на том састанку чули да се прича да могу неки људи који су ту задржани у некој изолацији да се дају на рад у Циглану или негде, на тим састанцима у општини?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, није било никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе није било речи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не. Можда је на неким интерним, али на овим састанцима којима сам ја присуствовао, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато, да ли је та влада Привремена обавештена за ове Козлучане, да они иду, Вашим аутобусима и тако?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Сигурно су знали, с обзиром да је влада, вероватно влада и зна ситуацију и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Ви сте рекли долази човек из ТО?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, ја сам рекао, долазио је Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам у којој функцији, Ви кажете, не знам баш тачно, он долази као?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, Ви сте мене питали да ли је Привремена влада упозната са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, али раније сам Вас питала за Јову, кажете, па не знам, он је био нешто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам ја ко је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био члан владе можда, Јова Мијатовић?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја не знам да, морао бих да погледам да ли је био и тако даље, само знам да је био председник Српске општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што кажете долази човек. Могао је и неко други да дође, па Ви да кажете, нећу. Како Ви њега схватате. Он каже хитно и Ви значи морате да поступите по том?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, Јово је био председник Скупштине и стално је био присутан и на средствима информисања и тако даље. Сада, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он помињао да се нешто о томе одлучивало или да он, односно општина само жели да спроведе жељу, вољу тих Козлучана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Он је рекао мени да је руководство општине постигло договор са Козлучанима да се добровољно иселе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте то тако схватили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: И схватио сам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Милићу, можете ли Ви суду да објасните, зашто не фактуришете овај превоз Козлучана и превоз Дивичана? Зашто предузеће «Дринатранс» не ради те фактуре?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, нама је речено да се све то евидентира.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте Ви то евидентирали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Имамо кроз књигу коју води диспечер, главни диспечер, где се каже, аутобус, регистарски број тај и тај иде на тој релацији, дотле иде и тако даље и нормално да они имају и број пређених километара и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам, зашто ове превозе Козлучана не фактуришете, због чега?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нама је речено у Привременој тој влади, састанцима, да нико не може ништа фактурисати, али да води строгу евиденцију о томе шта је дато, колико је уложено и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Али, видимо да из истог овог периода, јули месец, Ви радите неке фактуре на терет Привремене владе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је фактура у којој је речено да се довозе у Зворник неки људи и тако даље. То је већ био седми месец и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, и ово је био крај неког јуна?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, ја само кажем да нам је речено да евидентирамо и ми смо имали потпуну евиденцију у том делу и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мени опет није, и даље ми није јасно. Овде, рецимо, за приближно ту исти период постоји фактура да се на терет Привремене владе нешто ради, а за превоз Козлучана не фактурише предузеће?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ни превоз Дивичана ни превоз ових Козлучана и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Зашто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Речено нам је да евидентирамо те.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вам је неко рекао да ове превозе не фактуришете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли ова Дана Николић, она је радила те неке фактуре?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нада Ристановић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нада Ристановић.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Она је била ликвидатор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је она Вас питала како то да фактуришем, да ли да фактуришем?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не. Имали смо и ми састанке у свом предузећу где смо, нормално, био је мали број људи са којим си се могао и договарати и споразумевати и тако даље. Заиста не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Реците ми, каква је била?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Заиста не знам, овако као човек не знам, можда је неко тада и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Фактурисао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не фактурисао, можда је и неко тенковао, да ли је тенковао, да ли није, да ли, ја сам убеђења да није уопште тенковао гориво.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте убеђења?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да је тенковао гориво.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро. Да ли можете да кажете, каква је била национална структура у «Дринатрансу» пре рата? Да ли сте имали запослене Муслимане?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесмо. Ја мислим да је, не, да је било ту неких 60% Срба, а 40% Бошњака.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли се изменила после рата, почетком, шта се десило?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Веома мали број људи почетком рата је остао у «Дринатрансу» да ради, веома, веома мали, мени се чини, ајде да не кажем, двадесетак људи, било је нешто мушкараца, било је и нешто жена. Знам, између осталог, остала је финансијски директор тада Газибеговић Ајка, остала је доле, ових мушкараца који су радили радионицу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Каква је била структура у мају, јуну запослених Срба, Муслимана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Око двадесетак у мају, јуну да је остало свега.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Муслимана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли су ови други, пошто је раније био однос 60 према 40, да ли су ови други сами отишли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, сви су они осетили шта ће бити, они су сами отишли. Није им нико, у том тренутку, не знам ни ја или дао отказ или не знам ни ја шта. Вероватно су знали каква је ситуација и нормално да спашавају своју главу. Знам да сам једном седео баш у канцеларији са госпођом Газибеговић Ајком и да је тада био тај напад на Зворник и да је казала, не знам можда неких 12, 1 сат је било, каже овде Српски Зворник, на Радио Зворнику који је водила Гордана Имшировић-Мандић. И онда је мене госпођа Газибеговић замолила да је ја одвезем до Зворника и ја сам њу, прошао сам ту негде на Метеризама кроз једну барикаду и одвезао и истоварио на самом улазу у Зворник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте једног момента, за мене је било изненађење исељавање Козлучана. Шта сте мислили под тим када сте рекли да је било изненађење?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Они су изразили једну потпуну лојалност, и нису правили никакве, ама баш никакве проблеме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како Ви то знате? Да ли сте са њима контактирали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, јесмо, контактирали смо са њима и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И у тим контактима, шта су ти људи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да ли из неке њихове бојазни и тако даље, нису можда преносили, али кажу да имају један коректан однос према њима и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, ја Вас питам, да ли сте са неким од Муслимана, Козлучана, контактирали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Од Муслимана, од Муслимана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте у неком разговору са њима нешто сазнали, на који начин они то хоће да иду, да ли они желе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, нисам уопште знао да они хоће, ни једног тренутка они нису, када сам ја разговарао било са ким, кажем, имао сам и фудбалере, имао сам и људе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Познавали сте доста Козлучана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Гро. Ја сам рекао, добио сам веома касно сина и мислим да је готово 90% Козлучана ми је дошло на бабине и тако даље и познавао сам их доста и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте Ви када сте чули, кажете било је изненађење за Вас, чујете, хоће да се селе, каже Вам Јово Мијатовић, постигнут договор. Да ли сте Ви од тог момента када сте то чули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам га питао, откуда то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да, и шта он каже?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тако су они тражили, вољу, жељу да иду и тако даље. И каже, осећају да им је последње време, да није безбедан живот, и ја кажем, нису мени ни једном рекли то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сада ми реците, да ли Ви контактирате са неким Козлучанином, Муслиманом?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, нисам, то се десило веома брзо, дан, два и готово.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И ни са ким нисте ни разговарали у вези тога?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам имао прилике.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Тако да нисте ни сазнали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ни сазнао праву истину одласка и осталог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, од када познајете Брану Грујића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, познајем га, одавно се знамо. Брано Грујић чак је и био, бавио се пекарском производњом, чак и наши аутобуси мислим у Братунцу су возили, према Братунцу, чак чини ми се да је једно време био инспектор у општини, тако да ето, познајем Брану.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У овом периоду везано за све ове превозе, да ли сте икада са њим разговарали, било телефоном, било овако непосредно?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не, на састанку да, али са Браном готово никада у том, никада у приватном, а на састанцима да, на састанцима смо увек информисали о нашим проблемима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта сте то на састанцима причали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Већ сам рекао, недостатак резервних делова, ангажовање, превоз, малтене, свако је имао право да седне у аутобус, да не плати и тако даље. Може ли се успоставити та једна нормална контрола, чак смо тражили да водимо, на пример, неке ознаке, да се зна ко то има право на бесплатан превоз, ко нема и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте на неком од састанака помињали превоз Дивичана, превоз Козлучана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, имали сте неки састанак са СДС руководством пре ових свих договора, пре свих ових превоза? На почетку Вашег исказа помињали сте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам само рекао да су углавном то руководство чинили људи из СДС.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То су ови састанци које и сада помињете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Које и сада спомињем. Чини ми се да није био ниједан човек из других тих политичких структура, чак ни из Савеза комуниста где сам ја био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, помињете ту неке папириће везано за ове превозе Дивичана, не знам Козлучана. За Дивичане помињете или уопште за ове превозе, о каквим се то папирићима ради?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам рећи да нисам ту био искључив, јер заиста не могу да се сетим у каквом је то формату изгледало, то не могу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја не разумем те папириће, шта је то, какви су то папирићи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, слушајте нико не би, ја као директор «Дринатранса» не би могао знати, треба, не знам, толико аутобуса, ту треба толико аутобуса, него каже треба обезбедити толико аутобуса за превоз и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је то писало на тим папирићима?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, писало је колико треба аутобуса.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко пише те папириће?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не сећам се, не могу да се сећам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како не сећате се?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Могао је било ко да напише Вама папирић, треба ми двадесет аутобуса?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Није могао, доносило је лице из територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли има доле нечији потпис, то Вас је и председник већа питала, да ли има доле неки печат, потпис? Како неко Вам тражи двадесет аутобуса, или тражи једанаест?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мислим, обмануо би и ову јавност и самог себе, ако бих рекао, е, има нечији потпис и тако даље. Ја заиста стварно не могу да се сетим и готово. Ја сам рекао да је било и да је речено колико треба аутобуса који треба да иду и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вас је некада неко звао телефоном у вези тих превоза, да каже, Бошко, треба ми толико аутобуса за то и то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам рекао, највећи број аутобуса је ангажован за Козлук. Чини ми се по некој мојој процени, двадесет, двадесетдва или двадесетпет и тада је са нама разговарао из «Дринатранс» Јово Мијатовић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је у вези Козлука искључиво са Вама разговарао Јово Мијатовић? Да ли сте још са неким причали у вези тога?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, то је било тако брзо. Данас, сутра.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: За дан?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А знате ли, колико се људи иселило из Козлука?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, ја знам да је, читао сам на крају крајева, да је то 1.800 и тако даље и по мојој некој процени да је то могло стати у тих двадесетпет аутобуса. Ишли су зглобни аутобуси, један зглобни може да прими 200, ми смо имали ситуација да је и 300. У неким нормалним условима, зглобни аутобус седну путници, сматрам да тај број је могао да превезе толико.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико је било људи у једном аутобусу, тада, том приликом?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико људи се сместило тада, тих Козлучана у једном аутобусу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, нисам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, ваљда сте после као директор једне такве фирме која је вршила један такав превоз питали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Пуни аутобуси, људи су причали да су били пуни аутобуси, крцати и то све. Сигурно да није било комфорно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Са ким сте Ви највише контактирали из Привремене владе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, највише наредби нам је давао Стева Радић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Стева Радић?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Колико сте у том периоду били у контакту са Марком Павловићем и због чега?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То сам рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли само једном оно што помињете, да када сте га упознали први пут?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам га упознао први пут када сам отишао и после сам нормално га виђао, јер Зворник је као Зворник, био је на састанцима тим који су организовани и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Био је присутан Марко?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да. Мени се чини да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када су директори долазили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мени се чини да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте њега помињали. Рекли сте Јово, рекли сте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, добро, ја сам рекао ко је из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисте ме ни питали у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не могу да Вас питам нешто што не знам, како да Вас питам.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не могу ја да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он био на састанцима? Кажете, Брано ту, Стево, Јово, «К», сада и овај, када су директори?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Састанци са директорима? Када је био и Марко?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, не могу да се сетим када је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли претежније је био или није био?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он члан те владе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Колико сам ја и читао и то, ту одлуку, Уредбу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једно још ја питање. Рекли сте на питање члана већа да је за Вас било изненађење исељавање Козлучана, зато што они нису правили никакве проблеме и били су лојални. А да ли су њима прављени неки проблеми, да ли Ви знате, да ли је на њих неко пуцао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мени нису, мени нису, да ли због страха или због чега, нису никада причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте два километра. Да ли сте чули некада пуцњава у Козлуку?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Једну ноћ је била пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када у односу на исељавање, отприлике?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, пошто је то време ипак, али није, ја мислим да није било много раније него што је било исељавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи у том?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Можда, можда, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, дању, ноћу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцање, дању, ноћу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то дуго трајало? Да ли сте се сутра интересовали, шта то би?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ишли су људи доле у Козлук и гледали и рекли да је било полупаних стакала и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је фронт био близу Вашег села и Козлука, линија разграничења?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Линија разграничења је била горе изнад Малешића, тамо даље, Витиница, Кисељак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не знам, ваздушно има, колико, па до Малешића има шест километара, чини ми се од овога кисељачког пута горе до Кисељака, девет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле на тој линији борбе, да ли се то чуло, да ли се угрожавала безбедност ту?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Увек се чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам се жалили Козлучани да њима упадају неки војници или паравојске?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, мени не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тако нешто видели?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да им је безбедност угрожена?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја сам доста контактирао са Јусуфом поштаром, Хаџиавдић, није Хаџиавдић, не знам ни ја, тако неки људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу они?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нису ми ништа заиста стварно рекли у том делу да им је угрожена безбедност и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су са Вама причали да хоће да иду негде, да се селе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, тада није уопште. Ја Вам говорим да уопште нико са мном није разговарао, нити сам чуо једну једину реч да су спремни да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да иду? Добро, хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесетпет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево мало да се одморимо, па ћемо да наставимо даље.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА СВЕДОКА БОШКА МИЛИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сам Вас добро схватио, Ви радите у овој фирми као директор од?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Од, чини ми се четврти месец 1985. године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: 1985. године?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Значи, седамнаест година до тада.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Седам година од тада сте директор?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли у Вашој фирми, рекосте на питање колегинице, да ради око 40% муслиманске, бошњачке националности, радника запослених, да ли има Козлучана, Дивичана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, било је и возача Козлучана, било је на одржавању чистоће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да сте радили једно време у Козлуку као секретар неке школе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Као секретар школе, да, да, основне школе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па претпостављам да сте те људе познавали и као своје раднике?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да. Не, ја познајем готово, да не кажем 80% Козлучана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекли сте да знате Мишу Јовића. Миша Јовић нам је овде тврдио да је он као директор, а и други директори, да су истицали те проблеме са обезбеђењем радне снаге, запослених, нема довољно радника, јер радници Муслимани не раде, пуно радника Срба је војно ангажовано и сада су предузећа у проблемима, па и Ви рекосте да сте имали тих проблема?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али он нам рече да на тим састанцима са руководством општинским, да је договорено да ће им се обезбедити радници Муслимани који ће надоместити мањак радне снаге?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, у «Дринатрансу» није никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тако што слично говорено на тим састанцима и седницама? Он нам каже да јесте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, ја се заиста не сећам, на тим састанцима да је то говорено, али у «Дринатранс» није ни један човек муслиманске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пита колега за «Дринатранс».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, не питам ја то да ли је неко дошао у «Дринатранс», него само питам, да ли је на тим састанцима било приче те, како нам он тврди, па да проверимо његову причу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не сећам се. Ја се уопште не сећам да је било и мислим да сам пре тврдњи да није било тога на тим састанцима, него да јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Говорили сте о томе како је Пиварски упао у Вашу канцеларију, био ту још неко из тих паравојски, репетирао пиштољ и тако даље, запретио Вам да не можете да се понашате на начин како сте се понашали, тј. да увек имате да им дате аутобус када они то хоће?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па сте Ви отишли у ТО и пожалили се Марку Павловићу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам одмах отишао онај дан. Слушајте, ја сам готово био умро, ја сам видео да смрт.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Оно што мене, уствари, у овом делу занима јесте, када се то дешава? Да ли се то дешава, рецимо, пре Дивича, пре овог превоза?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не, пре Дивича, пре Дивича.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Пре Дивича?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Пре Дивича.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И шта Вам је тада Павловић рекао, да неће бити проблема?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да неће бити проблема.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И више их није било?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја мислим да више није било, није ни пресретања, отимања аутобуса и било шта и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кажете да је у вези Дивича ангажовано Ваших једанаест аутобуса?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Говорили сте о томе, па не знам ни ја да су људи отишли пут Хан Пијеска, да нису примљени, да су преспавали у Милићима, сутрадан враћени назад у Зворник, врло детаљно сте у том смислу говорили. Сада мене занима, како се Ви тога добро сећате, чак ево и детаља типа – једанаест аутобуса, после толико времен?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, слушајте, ја сам разговарао мало и са људима који су директно ишли. Чак су ми рекли и који је возач аутобуса остао у квару, не знам Брано Савић, звани «Шлепер» и тако даље и то све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате, после толико времена тако да се сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да се подсетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Толико детаља?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Рекао сам ово и у својој изјави да сам синоћ био са једним возачем који је из Табанаца, да сам отишао са њим да разговарам, да мало, мало у том делу, јер сам знао да ћу данас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Људи су враћени на аутобуску станицу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где су Ваше канцеларије, Ваша управна зграда у односу на аутобуску станицу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Наше су четири километра.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте у Каракају?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Вероватно ту је сервисно-ремонтни центар?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, ту је све, сервисно-ремонтно, ту су диспечери, само су горе на аутобуској станици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико аутобуса иде у Милиће? Да ли имате сазнања те врсте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не разумем Вас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не у Милиће, него у Мемиче?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам мислио да су ишли сви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, како ишли сви ако су одвојили неке, ако су одвојили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А знате да је било раздвајања, онда зашто сви, нема потребе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам. Ја сам рекао оно што знам и друго не знам, зато што нисам био на лицу места.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него на основу папира?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Чак нисам ни знао, молим Вас, извините, ја чак нисам ни знао да је дошло до раздвајања на тој аутобуској станици.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Касније сте то сазнали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Касније.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када касније?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Од возача који су се враћали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Касније, колико касније?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, три, четири или који дан, зависи када се ко враћао на линију и тако даље. И дешавало се, молим Вас само да Вам једно кажем, дешавало се много и тога да ја чак нисам био у «Дринатрансу», јер морали су се обезбеђивати резервни делови, гориво, па чак некада сам по, да не кажем, по неким казнама морао да идем и на линију.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су и у то време, дакле ово о коме говоримо, април, мај, јун месец 1992. године, да ли су обавезни путни листови или како се зову, да ли су обавезно вођени тада, за свако возило, гаражни број, не знам ни ја?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Свако возило имало је регистарске таблице, не гаражни број него по регистарским таблицама је писано у књигу где иде, колико и путни налог потписивао је диспечер и потписивао технички контролор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Још само пар питања. Кажете и ово, Мијатовић је дошао код Вас и рекао је то везано за Козлучане, да су они изразили жељу да иду, па постигли неки споразум, али да све то треба нешто брзо да се организује, па му Ви рекли, имам проблема, те неисправна возила, те немам возача, да ли сте у тој причи са њим схватили зашто брзо, чему брзина, чему та брзина?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, за мене је било изненађење заиста тај одлазак Козлучана, заиста као човека, с обзиром да сам стварно доста са њима контактирао, разговарао, причао и тако даље. Не знам зашто, чак, ево.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, не, ако се од Вас тражи да нешто организујете и то један крупан посао, условно речено, треба велики број аутобуса и велики број људи ангажовати, са једне стране то подразумева једно Ваше значајније ангажовање целог предузећа и одређене напоре у том смислу, а с друге стране се тражи од Вас да то буде брзо, па Вас питам, да ли сте га питали, чему брзина?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам да ли сам ја њега питао зашто толика хића или не знам ни ја, али ми је речено да аутобуси морају сутра бити спремни за одлазак и готово. Сви су се изјаснили да желе да иду и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте сигурни у ове тврдње, кажем добро размислите, тај разговор са Мијатовићем, када се дешава у односу на то када одлазе Ваши аутобуси? Сада рекосте, сутра?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја не знам, да ли је тај, данас или да ли је сутра, углавном, нисам имао возача. Рекао сам да је ангажован један мој рођак тада, да ли је имао возачку, ангажовани су многи људи који нису уопште били возачи «Дринетранса», али су били српске националности и тако даље. Не могу сада после толиког дугог временског периода и тако даље, али знам сигурно да је разговарано и да је за мене било то изненађење, откуд толика хића када је у питању Козлук, с обзиром да знам да су стварно, онолико колико ја као човек познајем, да су потпуно били лојални грађани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Видите, према тврдњама које смо ми овде чули, аутобуси су у Козлук дошли изјутра око десет сати, ја мислим, десет, једанаест сати.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мени се чини да су они око 12.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Око 12.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, добро, у преподневним сатима, по неким тврдњама, чули смо више људи овде, па сада то повежите, то пробајте да повежете са овим сусретом са Јовом Мијатовижем.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не могу, мислим, не могу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тај сусрет са њим изјутра или претходног дана?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Слагао бих прво самог себе када би рекао, ево, било је ово, али знам да је било разговора и рекао сам да је за мене било заиста огромно изненађење откуд толика хића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је полиција од Вас тражила аутобусе. полиција из Зворника?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам на који период мислите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим април, мај, јуни, јули?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја знам да је у почетку априла био ангажован један аутобус од стране полиције. То је онда када је дошло до неких, да ли између њих неких несугласица или не знам ни ја каквих и тако даље, али знам да је тада један аутобус тамо, 180 или.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли за које потребе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли за које потребе је био ангажован?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам признати да не знам, само знам да је један аутобус и тако даље. Да ли је тада дошло, тај који је био или начелник, не знам ни ја шта је био тада у МУП-у, па је дошло до промена и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А између кога несугласице су биле, кажете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, у МУП-у, вероватно. Знам да је тада један аутобус соло ангажован за њихове потребе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате ангажовања у већем броју аутобуса још за неку прилику?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не знам, мене је, морам признати, овај човек, не хашки, него овај човек из Новог Зеланда питао око ангажовања мојих аутобуса, школе, ове како се зове, Техничког школског центра, за Ћулиће, али мислим да тада нису наши аутобуси. Могуће је да су ишли они аутобуси који су били, већ мобилисани од стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су Вас неки Ваши пријатељи, Муслимани питали да помогнете некоме ту у Економији, па Ви сте рекли да нисам смео помагати. Зашто, можете ли то да опишете, зашто се Ви нисте смели појављивати у таквим ситуацијама?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, врло је то овако тешко објаснити. У том почетку, том неком ратном периоду, човек се уопште није осећао слободним, без обзира што је Србин и тако даље, јер је постојао увек страх да ће од некога настрадати. Ево ја се

сећам и самог доласка тог Нишког, то је неки био страх и трепет међу људима, скидао људе голе, терао да шамарају један другог, комшија комшију, ударао га мотком, људи су ходали наги по свом селу испред своје породице и тако даље. Увек ко је год дошао, уливао је неку дозу страха, тако да, малтене, то је такав био страх да једноставно нико није могао, нити смео да. На неки начин, много ми је људи тих личило да неке изопачене, не знам не на неке нормалне и тако даље, тако да сам рекао да уопште нити смем, врло бих радо помогао, али објективно говорећи није се ни могло. Које бих могао у том тренутку да се обратим већ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја ћу да Вас питам за овај период од 10. априла, значи сва моја питања се односе на период, а нарочито од 10. априла до 18. јула. Прво, у том периоду, колико је Ваших возача било мобилисано, отприлике?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тражите баш много од мене.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не мислим по броју, него колико је било?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тражите много. Било је гро, веома мали број људи је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се окрените ка микрофону да би се чуло.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Веома мали број људи је био и углавном су то били људи који су били пред пензијом или неспособних.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико их је отприлике остало под његовом ингеренцијом тамо у предузећу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам признати да нисам спреман на такав одговор, али сам рекао да веома мали број људи је остао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли су узимани аутобуси по овој обавези материјалној обавези, да ли су им узимани аутобуси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: «Дринитрансу»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Рекао сам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да јесу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У почетку је рекао колико.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где су они гаражирани, ти аутобуси који су узети као материјална обавеза, нисам чуо?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, па ја не знам где су они били тамо. На самом почетку рата то је била једна пустош. Ја као директор, на пример, нисам одлазио у «Дринатранс», а не знам ни ја, поједини возачи су директно били задужени, испред њихових кућа су били аутобуси, ту су полазили са линија.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је требала његова сагласност, да ли су њега питали за те мобилисане возаче и аутобусе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нема ту сагласности, то је једноставно, треба да иде и тако даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли, овде имамо овај један рачун збирни за релативно мали период, једно десет дана, да ли има још неки овакав рачун за Привремену владу? Да ли знате, да ли би требало бити?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, уопште не знам, мислим, рекао сам да тај рачун је коришћен приликом моје смене са функције начелника, да се докаже како сам ја неко и тако нешто и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега какви сте, који део им је засметао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Због чега, зато што, ето, нисам одговарао појединим људима на тој функцији, па ево да докажу, да придобију и гласове Бошњака око моје смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због ког дела рачуна, шта је било спорно?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Овај рачун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цео рачун или део?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам чуо за тај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде сте Ви потписали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, па ја не оспоравам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Има ли још неки такав?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, не сећам се заиста, стварно. Молим Вас, сва документација која постоји, постоји књига улазних фактура и књига улазних фактура и постоји архива и тако даље. Ако је било, било, а ја заиста бих обмануо самог себе, али нама је речено да се не фактурише, него да се све евидентира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сада директор «Дринатранса»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Директор «Дринатранса» је Љубиша Стјепановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто у Каракају, предузеће?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, да, које је приватизовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватизовано?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада је рекао сведок на моје питање да су аутобуси били реквирирани у почетку. Када је било исељавање из Козлука, да ли су они били враћени и који су то аутобуси били? Да ли су били реквирирани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је ови њихови.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, онда значи, да ли су враћени до тог периода, до јуна месеца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оних осам што су у почетку?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим Вас, од почетка рата до писања информације коју сам ја писао, о којој сам говорио, у септембру месецу 2002. године је било ангажовано у јединицама шест аутобуса.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Све време?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте, све време и на њима су биле огромне материјалне штете.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко од тих аутобуса учествовао у исељавању, било из Дивича, било из Козлука?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја не могу дати одговор, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате? Да ли знате, да ли су неки камиони били тада у Козлуку?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја нисам био директор, али синоћ ми је возач овај са којим сам разговарао рекао да није ниједан камион возио Козлучане.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте, ја сам тако разумео, ако сам погрешно разумео, исправите ме, рекли сте да је тамо долазио владика из Тузле и неки муслимански свештеник. Да ли сте Ви били тада на лицу места?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесам био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је нешто обећано Козлучанима, да ће им испунити, да не иду у Тузлу, да се не исељавају у Тузлу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао, обећано је Козлучанима да их нико неће дирати и да су мирни на својим огњиштима.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су још нешто обећали, нешто око Хитне помоћи, ватрогасних кола, око кретања, око мешовитих патрола?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У Козлуку су имали ватрогасна кола, у Козлуку је постојала амбуланта. Е сада да ли је то функционисало или не, мислим да готово у том периоду није ништа функционисало. Знам да су имали и ватрогасна кола, имали су организован, имали су веома добро организовано Ватрогасно друштво.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Они су хтели да се иселе у Тузлу и Ви сте рекли да је ту испред цамије обећано им нешто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта, да ће бити мирни, начелно само?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не, нико не сме да их дира.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било говора о мешовитој патроли полицијској, формирање мешовитих патрола?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не сећам се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било нешто говора, Ви сте рекли овде да Козлучани су могли да се крећу само по Козлуку, а не даље. Да ли је било говора о неком кретању, о слободи кретања?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, Козлучани су долазили у Табанце, долазили су, сада, да ли су ишли у Зворник, ја то не знам. Ја мислим да је највише господин Фадил Бањановић ишао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, знам за Фадила. Овде сте рекли да сте видели поред Дома културе Челопек, на питање председника већа, видели сте неке војнике. Председник већа Вас је питао да ли су они стално ту били или су били у пролазу, а Ви сте рекли да су били стално. У каквим су униформама били?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Стално је ту, стално је ту испред Дома, ту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У каквим униформама, ти које сте видели поред Дома културе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја мислим да је то била војска, нису биле ове униформе. Ако ме желите у том делу да питате, оно где се десио тај случај, то је потпуно било завучено када је у питању Дом културе. Дом културе је направљен овако према слово «Т», тако да се није ни видело, директно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где сте видели те људе, у односу на Дом?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да Вам кажем, поред, пред Домом.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су ту били неки резервни полицајци?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, нису.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Ви 'познајете некога, рецимо Среду Вуковића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Средо Вуковић је играо заједно фудбал са мном.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи, познајете га?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, сачекајте, има један сведок који је заштићен, под псеудонимом, «П».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај други који хоћу да питам није заштићен, Цветко Јовић није заштићен.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Средо Вуковић, његова супруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пита Вас за Цветка Јовића.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Цвијетка Јовића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, нисам га ја никада видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не види се, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту га нисте виђали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту га нисте виђали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја Вам говорим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А за овога нисмо питали, да ли је био Средо ту?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ни Зорана Јовановића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, ни Среду, ни Цвијетка, не знам ко је Зоран Јовановић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате? Нема везе.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Знам Цвијетка зато што је, Тршић је до Табанаца, а Средо је играо заједно фудбал, његова супруга је радила код мене у «Дринатрансу».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ово ме интересује, да ли знате овога Бубицу, Буљубашића, возача «Глинице»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Како да не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули за његову судбину?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Чуо сам, али касније.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: После рата.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: После рата? Шта сте чули, где је страдао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Чуо сам оно што је најгоре, где би се згрозило.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим, у ком је затвору страдао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Чуо сам да је на Економији и да се свако, на крају крајева, Бубица је радио у предузећу тог највећег гиганта, у творници «Глинице» - «Бирач»; био је возач господина Јефте Суботића, колико ја знам, бар моја сестре ради доле, да га је Јефто ценио као свога, малтене, сина.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли на питање председника већа, рекли сте да сте знали за затвор у «Новом извору». Када сте знали за ово, Зворник, Бијељина, Батковић, овај превоз, када сте за то сазнали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Уопште не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се тога не сећа.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не сећам се уопште.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А овде пише превоз од Зворника, а Ви сте потписали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Немојте ме, само да Вам кажем, када сам сазнао у «Новом извору»: Мој зет Неђо, он је био руководилац у радионици. Ту је радио један Рамиз Смаиловић и он ми је онда рекао да је и Рамиз ту и чак је на неки начин, ево морам признати да је учествовао, да извуче тог Рамиза, а преко кога и тако даље, ето то је то, обзиром да је Рамиз наш радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је извукао Рамиза?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кога је молио?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам. Кога је молио, вероватно некога је молио или од стражара или било шта, знам да је Рамиз Смаиловић после чак био и одборник, после чак и тај човек који је гласао за моју смену, јер је добио одговарајуће паре и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било када је овај Ваш Неђо?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је у току рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку, април, мај или касније, пре Дивича, после, да ли знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, не сећам се, стварно, оријентационо не знам, али знам да је то то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само да питам још око неких сахрана. Да ли су му нешто тражили ту, неке услуге превоза, аутобусе око сахрана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Превоза погинулих?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, погинулих, нађених гробница и тако даље?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, прво аутобусима не иду.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су Вас нешто ангажовали, јер овде има један текст, смеје се колега Шалић, али овде пише, превоз за сахрану, нисам мислио на лешеве, шта то значи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, породице су биле разбацане, оне које су се вратиле и онда су оне тражиле да, не знам или аутобус тај и тај, тамо где је сахрањена, на пример у Бијељини, или убијени, не знам ни ја у неком другом месту и онда су казали, треба им аутобус да одвезе те породице да посете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То је овај период.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: До 18.07.?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да. Јер је већ Козлук одмах насељен после исељавања Козлучана и друга места и тако даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Вам је било познато касније, након овог периода од некога, откривање масовних гробница, у Зворнику и околини?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, о масовним гробницама ја заиста стварно ја не знам, то је касније.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, Герина клаоница где је?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Герина клаоница, кланица?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не. И ако сам био у једном мандату пре рата и подпредседник Скупштине као волонтер.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли се сећате на овим састанцима код председника општине, код председника Привремене владе где су били директори, да ли је било говора о обдукцијама, сахрањивањима, о масовним гробницама и тако даље?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није било?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ма не, уопште не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, да ли је долазио доктор Станковић?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Обдуцент?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Ја заступам жртве испред невладине организације за људска права, Фонд за хуманитарна права. Лепо сте нам на питања господина тужиоца објаснили како је то дошло да су Козлучани били уверени да ће све бити у реду, када су им представници власти рекли да ће им гарантовати безбедност. А неколико пута сте нам овде рекли да су други пут када су се иселили, 26. јуна, да су се Козлучани

сагласили да се селе. Да ли можете мало да нам објасните, са чим су се они то сагласили, шта је неко рекао од те власти, па су они?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не разумем Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте, они су се, Козлучани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споразумели, рекао је термин «споразумели су се», да је то Јово њему рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Употребио је израз и сагласили су се и прихватили споразум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је само да му је то Јово рекао.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да и да је то за мене било изненађење, то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још нешто са Јовом причали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О таквом неком споразуму?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, уопште, био сам присутан у Козлуку када је долазио, имам и када је долазио владика и чак сам и ја говорио на оном мегафону, позивао, дајте, људи, ми смо овде најближе комшије и ето, то је тај проблем, али сам тада имао огромних проблема од тих појединаца неких који су.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, Ви сте били врло блиски са Козлучаним, па нам реците, они су први пут, тада када сте и Ви били тог првог пута, хтели да иду, је ли тако?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Они су масовно, Скочић, Козлук и Горњи Шепак, са фрезама, нисам знао у животу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неких аутобуса тада?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, није, није.

НАТАША КАНДИЋ: А ово други пут, 26. јуна, на основу онога што сте чули, шта се догађа? Да ли Ви чујете, да ли они траже да иду или им власт каже, овде више ситуација, не можемо вам гарантовати безбедност?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим Вас госпођо Наташа, ја сам јасно и гласно рекао, да је за мене било изненађење када сам чуо да се Козлучани селе. Мени је речено да су постигли договор да се желе да иселе и тако даље и то је остало и ја не знам више ништа, уопште нисам учествовао.

НАТАША КАНДИЋ: Али сте нам данас рекли да су били у окружењу, да су им они рекли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Они су стално у окружењу.

НАТАША КАНДИЋ: Али да су им они рекли да не могу да им гарантују безбедност.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам то рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, то никада нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам ни чула.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, то никада нисам рекао, не, не, нисам никада реч рекао. Молим Вас, извините, немојте двоструко. Ја сам рекао онога тренутка, није било живота ни за Србе ни за њих, јер то је било право мучење, ратни услови.

НАТАША КАНДИЋ: Видећемо у транскрипту. Рекли сте и почели сте да причате, него нисте завршили у вези са том Вашом финансијском директором којој сте Ви помогли када је избио рат, да дође до куће и шта је било са њом даље? Да ли она остаје?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Хвала Богу, жива, дошла је у фирму када сам ја био управник царине, изљубили смо се и захвалили.

НАТАША КАНДИЋ: Али тада, да ли је остала да ради код Вас?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, како је могла остати једна жена, да извуче главу и да оде.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте нам рекли да је двадесеторо људи остало да ради?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Тада је она била међу тих двадесет, до тада.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, у априлу, мају, јуну, да ли имате Ви Бошњака у фирми?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја Вам опет понављам, седели смо у канцеларији Газибеговић Ајка и још неких.

НАТАША КАНДИЋ: Када, рекли сте нам када је избио, 09. априла?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: 09. када је у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Слушали смо Гордану Имшировић-Мандић када је говорила, у Зворнику су се појавиле неке паравојне формације, моли браниоце Зворника да изађу, да бране Зворник и тако даље и тако даље. То је трајало, не знам ни ја, да ли дванаест сати, после четрнаест година то се може све видети, било је објављивање овде, Српска општина Зворник и она је мене као човека замолила, дајте, молим Вас, директоре, спасите ме. Ја сам њу одвезао.

НАТАША КАНДИЋ: Од чега да је спасите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само што нисте рекли, реците, немојте понављати ништа. Значи ако нешто више знате.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: То сам све рекао и немам више ништа да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да чујемо ако има неко ново питање.

НАТАША КАНДИЋ: Од чега да је спасите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је она рекла, да ли Вам је рекла нешто?

НАТАША КАНДИЋ: Од чега да је спасите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Због тога што је угрожена, каже овде Српски радио Зворник, овде општина Зворник српска и тако даље. Она је видела да јој нема живота и кажем, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Да јој нема живота? А други радници?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Свако се на свој начин снашао од тих радника.

НАТАША КАНДИЋ: Како су се снашли?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам, заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само да нам помогнете.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао један случај.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било Бошњака, да ли су остали Бошњаци код Вас или су сви спашавали живот, као што кажете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим Вас, ја сам рекао да је Бошњака у «Дринитранс» било око двадесетак.

НАТАША КАНДИЋ: Тог дана или све време?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Од тог почетка превирања и не знам ја до ког датума и тако даље и рекао сам имена и тако даље. Можете то проверити и тако даље и нису имали никаквих.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, хајде опет нам реците. После, она значи престаје да ради, излази '09. априла из Зворника. Ко остаје од Бошњака у фирми? Да ли можете да нам наведете три имена?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не могу, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Три имена.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам шта је било са Хаџиграјић Јусуфом, не знам шта је било са.

НАТАША КАНДИЋ: Како знате шта је било са Ваших једанаест аутобуса, а не знате шта је било са Ваших двадесет радника који су остали?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мислим, заиста сам рекао да ја нисам све време ни проводио у «Дринатрансу», мислим, не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље са питањима, нећемо инсистирати.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Оно што је најбитније, ниједан од тих радника није настрадао у «Дринатрансу», жив и здрав је изашао из «Дринетранса» и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли нас Ви можете на неки начин да уверите, да нам докажете, да је било и у мају и јуну међу запосленима, било код Вас Бошњака?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Може се погледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, конкретно је питање. Знате ли, да ли је било још Бошњака запослено до краја јуна?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим Вас, ја Вас молим судија, може се видети у платној листи, да ли је тада било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сада сте Ви као сведок и Ви нама реците шта знате, ако знате.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Знам да су биле платне листе и да су они били на платним листама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, сећам се, не сећам се и готово, идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Поменули сте нам данас Јову Мијатовића, сведока «К», Бранка Грујића, Стеву Радића, као неке који су представљали власт. Да ли има још некога да сте заборавили у тој групи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, ја не бих о томе уопште да дискутујем, ја говорим о «Дринатрансу» као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно питање везано за шта?

НАТАША КАНДИЋ: Поменуо је, значи, ове људе. Да ли он зна још неке који су били, значи, власт, влада, општина, општинска власт?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је сведок «Н», рекао је «К»; рекао је, Стева Радић.

НАТАША КАНДИЋ: Поменуо нам је са друге стране да од тих неких ратних команданата који долазе, значи, ови су све људи из Зворника, Нишког, поменуо је и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиварског.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жућу, Пиварског.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има још неко да је од тих?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Госпођо, када бих ја сада Вама казао оно ко је. «Дринатранс» се на пример налази на раскрсници.

НАТАША КАНДИЋ: Знам ја где се налази «Дринатранс».

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Знате, тамо, мост је.

НАТАША КАНДИЋ: Питаћу Вас ја, шта Ви видите из Ваше «Дринетранса», само ми претходно на ово одговорите, молим Вас.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: У том тренутку, то су били постављени митраљеви од стране оних Жућиних, било је, па то је човек, човек је само.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Ко је њих позвао, откуд Жућа и Пиварски?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли Ви знате свог радника Селимовић Авдију?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Како да не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вас је током тог периода о коме говоримо, можда звала његова супруга која је била ван Зворника?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са њим?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не знам, стварно не знам. Чак је Селимовић Авдија био један од бољих радника, па је био унапређен, иако није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо то у детаље, конкретно питање, не знате шта је било са њим.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам и није у оптужници.

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, да ли може сведок да нам наведе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да знам контекст питања да бих знала да ли да дозвољавамо одговор или не.

НАТАША КАНДИЋ: Ево, зато што постоје неки наводи да је тај радник «Дринетранса» био затворен у Школско-техничком центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам није предмет ове оптужнице, имамо нову истрагу, то може да се предложи тамо у предмету да се саслуша.

НАТАША КАНДИЋ: Али је врло драгоцено то што је сведок ту, зато што један сведок наводи да је он послао некога по тог Селимовић Авдију да га изведе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То морате да предложите тужиоцу, имамо нову истрагу.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим Вас госпођо Кандић, ја сам рекао Смаиловић Рамиза, а не Селимовић Авдију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питање је било за тог Авдију.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Селимовић Авдију, односно у Технички школски центар никада нисам завирио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Колико се «Дринатранс», ако можете овако визуелно да нам опишете, како постоји онај пут, где се налази Школско-технички центар, где се налази «Дринатранс»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: «Дринатранс» налази се на удаљености од Техничког школског центра негде око, ајде да кажем, шесто метара.

НАТАША КАНДИЋ: Мало мање, господине.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ево, видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сада Ви сведочити овде. Сведок сведочи, а Ви поставите питање.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, шта Ви видите из зграде «Дринетранса»? На шта гледате, на шта гледа зграда и шта се може из зграде видети?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Из зграде «Дринетранс»?

НАТАША КАНДИЋ: Тако је.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не видим ништа у Каракају. Једино што видим тамо сметлиште и највише се види ова србијанска страна и мост.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас сада питам, да ли се из зграде «Дринетранса» види Школско-технички центар?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не види.

НАТАША КАНДИЋ: Е па ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ставите примедбу, идемо даље.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Моја канцеларија, тамо где сам ја седео окренута је била према том сметлишту и према србијанској страни и мосту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви говорите из Ваше канцеларије, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте, на питање тужиоца када Вас је питао, кога сте се Ви то плашили, па ево сада моје питање, питам Вас, да ли сте се Ви плашили Бранка Грујића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ма, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте се плашили сведока «К»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, никога овде.

НАТАША КАНДИЋ: Стеве Радића?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Молим Вас, највише смо се плашили људи из паравојних формација. Ја заиста не могу да опишем да ли, као нормалан човек, како то људи изгледају.

НАТАША КАНДИЋ: Како сте се онда усуђивали да идете на састанак са директорима, кога сте питали, да ли смете да идете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, нису ни били ти људи тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да су ти људи били присутни састанцима.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, не, али уопште, ако се не плаше ових, али се плаше ових других, како уопште је мислио да оде?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Наша глава је свакога тренутка била. у торби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, да ли сте се слободно кретали по Зворнику, то ја схватам да је то питање?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао у својој изјави да сам веома, веома ретко ишао у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Моје је било углавном највећи део, ишао сам тамо према Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте ишли на те састанке у град, да ли сте имали некада проблем од тих паравојски да Вам нешто нажао ураде, на путу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, у том делу, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали никакав проблем, да Вас пресретну, да нешто?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, не, не, али то је већ почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, онда, одакле тај страх, да ли од тог једног упада тих?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Није само упада, па ја Вам говорим, не знам троцевац је стајао на самоме пењању на мост ту, па уперен, па између њих је било сукоба, па, тако даље, то је било, једноставно.

НАТАША КАНДИЋ: О ком сукобу говорите између њих, да ли можете нешто да нам кажете?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, то је борба за власт, ко ће бити главни у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се борио за власт?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, Жућини и они остали и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Шта, против Бранка Грујића, против кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте против кога, немојте му стављати речи у уста. Са ким се Жућа борио за власт, ако знате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. И питање, да ли је било још неког предузећа са аутобусима у Зворнику, поред «Дринетранса»?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато, како су деца и жене из Дивича отишле горе према Црном врху, Мемићима, Кладњу?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Морам Вам признати да сам то већ описивао, нема потребе да су отишли овим аутобусом.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте нам такође рекли, мислим опет на питање тужиоца, рекли сте да мислите да Ваши аутобуси нису били у Бијелом Потоку. Сада ја бих Вас замолила само да нам кажете, јесу ли били или нису били?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Мислим да нису и то сам рекао у изјави овој. А заиста стварно мислим, можда, откуд знам, мислим не могу ја сада да знам све то и тако даље. Али кажем да су у почетку рата одмах били ангажовани шест аутобуса.

НАТАША КАНДИЋ: То сте нам рекли. Да ли сте Ви некада, да ли су Ваши аутобуси некада превозили добровољце, припаднике Српске радикалне странке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам питала, то сам питала, идемо даље.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао да се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте одговарати поново. Ја када кажем да сам питала.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас и ово питање. Да ли је, да ли су Ваши аутобуси 1992. године тада у јуну возили људе из Каракаја у Пилице?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Које године?

НАТАША КАНДИЋ: Па, 1992. године, а онда ћу да Вас питам и за 1995. годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па то нећете, то неће моћи, 1995. годину овде нећемо.

НАТАША КАНДИЋ: Али, ево за 1992. годину.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Можете питати, то се ради и за Сребреницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, немојте то причати.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је причао мало пре, то је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао у слободном излагању, ја нећу њега сада да прекидам, али нећемо га о томе питати, јер то није предмет ове оптужнице.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али питамо за 1992. годину. Реците нам за 1992. годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, да ли зна да су још негде коришћени аутобуси.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, како се сећате за 1995., а за 1992. годину се не сећате?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: 1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте причати о 1995. години, идемо даље питања, молим Вас, немојмо.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас питам за 1992. годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се не сећа за 1992. годину.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Могуће да су возили тих шест аутобуса који су били мобилисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте већ одговорили.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Према информацији мојој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, то сте рекли да су тих шест што су били мобилисани на почетку рата.

НАТАША КАНДИЋ: И још једно питање. Ови који су били у власти када је, када је успостављена власт у Зворнику, на пример Бранко Грујић, Стево Радић, Јово Мијатовић, сведок «К», да ли су они били бизнисмени, да ли су то били имућни људи у то време?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја само могу рећи ово да, с обзиром да сам био веома истакнута личност у граду, почев од ове када сам био инспектор, када сам био подпредседник Скупштине и тако даље, по мени, једини који се бавио неким бизнисом је до тог тренутка био Брано Грујић и рекао сам овде да смо чак ми из «Дринетранс» превозили његов хлеб и према Братунцу и тако даље. Једини, остало је све, сав бизнис створен у току рата.

НАТАША КАНДИЋ: У току рата?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Да, односно, да, у току рата.

НАТАША КАНДИЋ: Само на крају.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: На који начин, стварно нема смисла.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви спадате у коју групу, ову која није имала бизнис или имала бизнис?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја немам никаквог бизниса и немам ништа. Имам у току рата, нудили су ми да узмем већи стан, остао сам у једноипособном стану и данас га имам. Пре рата почео сам у мојим Табанцима да правим ту кућу и једино то што имам од богатства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не треба више, хвала. Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја немам питања, али заиста имам примедбу на један непримерен начин саслушања сведока, на инсистирање, упорно постављање чак по десетак питања, бележио сам питања на која је сведок јасно дао одговор, човек. Мислим овај начин саслушања када би био дозвољен овако браниоцима, знате, да не реагујете, би сасвим окренуо ток овог поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја реагујем, видели сте да реагујем, изволите даље питања.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја бих Вас замолио судија, молим Вас, ако могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам рекла, све што се поново питања, не могу да реагујем пре него што се питања поставе, да се не одговара дупло.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Примедбу имам једну.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Могу ли да Вас замолим, судија. С обзиром да сам имао заиста тешку операцију, ја се већ осећам уморним. Могу ли да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, можете, наравно.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Врло тешко стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете столицу. Изволите питања.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није питање него је примедба наставно на примедбу колеге Шалића. Наиме, заступник оштећених је поставио једно сугестивно питање на које председник, Ви као председник већа нисте реаговали. Наиме, сведок је изјавио када је говорио о госпођи која је отишла, односно коју је возио за Зворник, рекао да је она рекла да нема живота. После тога, заступник оштећених каже, када су отишли ових двадесет који су се уплашили или који су требали бити убијени и тако даље. Сада ја питам следеће. Да ли је он схватио, да ли је он схватио, када је госпођа

рекла, овде ми нема живота, да ли је он мислио да она сматра да ће је неко лишити живота или да нема адекватне животне услове, само бих то хтео да питам. Других питања нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам уопште није, право да Вам кажем, има ту питања многа која нису битна за оптужницу, па ја можда у тренутку, што је битно, то је април. Април нам уопште није. Не чујемо Вас, пошто нисте микрофон укључили. Кратко ако можете да одговорите.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја сам рекао, ја сам седео са госпођом Ајком, обзиром да је она била у руководству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да понављате.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ништа, она је рекла само, молим Вас, молим Вас, директоре, хоћете ме одвести до Зворника и то је било све и готово и то је прошло не знам ни ја колико година, Ајка је дошла мени у царину, дошла са својим мужем, изљубили се, захвалила ми за тај и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је рекао, нема живота, има живота?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам ни рекао да нема живота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико такву реченицу није рекао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам ни рекао ја, нити Ајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега Ђокић.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Поставио бих само једно питање везано за ову интервенцију за рођака на Економији. Колико сам чуо, то лице се зове Јусуф Хаџиавдић.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јесте.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли зна нешто о том лицу сада, има ли податке о томе?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Хаџиавдић је жив, пензионер и врло често овако наврати код мене у канцеларију.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Где живи? Имате ли податак?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Ја мислим да он живи у Зворнику, да он има стан, али је врло често присутан и на Дивичу, јер је углавном, пошто је у СДП, присутан је у руководству.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Можда би могао да остави податке, евентуално, јер колега Ђорђевић, ако мисли да га предложи за сведока.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Јусуф Хаџиавдић, Јусуф Хаџиавдић.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био затворен?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је молио?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Он је мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онај други, добро, добро, има то у транскрипту, добро.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Немам више питања, само бих се придружио наводима колега, да заиста нема смисла понављати питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу док се не постави питање, мислим. Имате ли Ви питања, господине Грујићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Само када је господин сведок поменуо овог Јусуфа Хаџиавдића, врло често да га виђа, да ли га је можда питао, шта је са оном двојицом за које га је молио да види да ли може да их изведе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте рекли имена тих људи?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао он имена?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни он није рекао?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Него братићи његови, Хаџиавдићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви њега одмах одбили?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За услугу ту?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Не, рекао сам, Јусуфе, молим те, разуми ме, да не смем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то, одбили сте?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам га одбио, него сам рекао да не смем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Грујићу, дођите овде, да Вас само нешто питам. Немате питања за сведока?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате примедбу неку везано за оно што је помињао Привремену владу, да ли је то тачно или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате примедбу? Рекао је да је влада знала. Ја сам га питала да ли је знала влада за то, он каже да јесте, зато Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За превоз, у једном моменту, колега, да ли Ви слушате овде, не знам. Не могу конкретно да Вам питам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Немојте збуњивати човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја њега уопште не збуњујем, колега, молим Вас дозволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, предочите шта је рекао, на коју околност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да предочим, из транскрипта, из чега?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците, шта је рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је на моје питање, да ли је влада знала да се ти људи превозе, он је рекао знала је.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Који људи?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Која влада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Привремена, колега, једина, председник Привремене владе.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Није рекао председник Привремене владе.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О којем се људима ради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О превозу затвореника аутобусима. Ви сте рекли у Вашој одбрани, јесте, рекли сте, нико никада владу ни Вас лично није информисао како су обезбеђени аутобуси, а ја сам га питала, он каже, Јово је дошао и рекао, значи влада је знала, зато Вас питам за превоз, везано само за исказ сведока, то Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово је дошао код њега за превоз Козлучана, а не за превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Козлучане Вас и питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Козлучани нису затвореници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не затвореници, него људи који се исељавају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам Вам рекао да сам ја обавестио владу и да је влада одобрила да Козлучани изађу, на Пејину молбу, Пејо је молио, да је са Фадилом договорио, разумете и онда смо задужили Јову Мијатовића и Јово Мијатовић је отишао и даље је он разговарао са њима и све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи у том делу исто немате никакве примедбе?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја даље се нисам мешао уопште. Дакле, Јово Мијатовић је преузео на себе све остало.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте добили скоро од суда Упутство, план А, план Б и ове фактуре које данас помињемо. Да ли сте пратили, када смо питали сведока?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вама познате те фактуре?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам рекао да сам ту фактуру видео тек када сте Ви приказали на овоме, на скенеру, како се зове.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово сада ново што сте добили.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први пут сам ту фактуру.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ову на 85.000, превоз затвореника, Батковићи?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, ту сам први пут видео фактуру, није само затвореника, то има више тура тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, што овде пише преглед извршених превоза по налогу Привремене владе.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Али каже, Привремене владе и штаба ТО. Погледајте ту шта је, о чему се ради.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за Привремену владу.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хоћете ми само дозволити да ја узмем свој.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, узмите, узмите.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само мало.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово од јула, да ли на исто мислимо, «Дринатранс», е то.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да нађем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Видите шта овде каже. Зворник, Горњи Шепак да се иселавају. Била је комисија у склопу општине за насељавање избеглица, разумете, могуће да је комисија тражила аутобусе, разумете, да пребаци одређених број избеглица тамо. Значи, то се може сматрати да је ишло од општине.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова тачка, превоз затвореника?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље, молим?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачка превоз затвореника, да ли има ту неки коментар?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам то, пазите, каже влада и штаб ТО, према томе могуће је да је штаб ТО или неко други, ја не знам ко је, могао је СУП.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ово влада није тачно?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могао је СУП да тражи то, разумете.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пише по налогу владе и штаба?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја Вам кажем да то влада није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, значи то није тачно?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово насељавање избеглица, то је могуће да је комисија за насељавање тражила аутобусе или рецимо ово за сахрану, да је тражио неко, разумете, иначе ово друго не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово друго није тачно?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, хвала. Да ли имате Ви неко питање, неку примедбу, можда? Ви сте слободни, седите. Господине Поповићу, Вас гледам. Да ли имате питање, примедбу на исказ. Примедбу немате?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате? Не чујем Вас, ако хоћете да изађете, ја Вас не чујем. Добро.

Констатује се да оптужени Поповић Бранко изјављује да нема примедбу, нити питање за сведока, а обзиром да није изашао за говорницу, нити други оптужени немају примедби нити питања за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете, евентуално, Ви лично, што смо можда пропустили да Вас питамо или Ви сматрате за потребно, везано за ове догађаје?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, немам, доста је, можда једино само, али добро, то није већ везано за тај период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате право за надокнаду трошкова доласка и исхране за данашњи дан. Да ли тражите и колико?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Прво, ја сам тренутно на боловању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него трошкове које сте имали, превоз?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Дошао сам са колима, тако да, с обзиром да сам у оваквом стању и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико кошта превоз?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Заиста не знам, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате нам рећи неку суму отприлике. За исхрану, колико тражите?

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Нисам ништа ни јео и могу да дођем кући.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове превоза и исхране у износу од 4.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо исто као и за друге, па ваљда сте задовољни. Хвала Вам, можете да идете.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Хвала и Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

СВЕДОК БОШКО МИЛИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада узмите. Да ли имате пред собом ово из Тузле предлог за извођење доказа тужиоца од 01. марта 2006. године. Неке смо сведоке саслушали, неке нисмо. За неке је веће одлучило, за неке није. Да ли имате? Овако. Пошто нам је овде тужилац нумерисао, тако да имамо прво од 1 до 5, па онда опет имамо групу од 1 до 2, па опет групу од 1 до 4. Ја ћу Вам сада говорити из које групе смо одлучили да за сада позовемо сведоке, а о распореду ћете бити накнадно обавештени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај први не може да дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, ми смо то већ добили информацију, били смо га позвали. Овако, обзиром да су неки од ових сведока тражили заштиту, ја ћу сада за неке говорити број, а за неке имена, а одлучили смо о неким сведоцима који су раније предложени од стране тужиоца и пуномоћника оштећених. Ја сам рекла прејуче да сви понесете оно што сте добили из Тузле, Ви сте се тада противили. Имате ли неко ново изјашњење?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте се противили, добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, противимо се. Ви сте нама дали већ програм за март, сада причамо о још неким сведоцима. Ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, какав март, само сам датуме.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, за датуме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су датуми за заузеће судница, знате то је у згради тако, то се одређује на нивоу зграде.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да би се требало сконцентрисати сада на неке доказне предлоге, мислим да има нешто што је неспорно утврђено већ, али да педесет сведока на исте околности за Козлук, оштећене саслушавамо и тако даље и тако даље. Предмет ипак иде, ипак су људи овде у притвору, мислим да нас то може одвести, да суђење траје, не знам, две, три, четири године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас разумела, искрено говорећи.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим, не видим потребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите потребу да се ови сведоци испитују? Па, управо један сведок, ја мислим да колега Ђокић се не би са Вама сложио. Да ли је тако, колега Ђокићу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим Вас, да ли ја могу да коментаришем ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хоћу да прокоментаришем ово што је рекао колега Перковић. Што се тиче Козлука, ту овде и нема више за Козлук, нема. Међутим, што се тиче ових логора, ја апелујем на суд да саслуша све ове логораше који нису саслушани. Дакле, сматрам да је неопходно, не знам ове друге, али логораша су неопходни да се саслушају имајући у виду оптужницу, јер сваки логораш из Економије, из Глинице, из Челопека мора бити саслушан, ако је то могуће. Сматрам да те ствари нису неспорне. Не знам шта је неспорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико веће одлучи и уколико пристану, пошто су.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја мислим да сваки који може, баш због начина на који је оптужница представљена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо за неке донели одлуку, а Ви предлоге још нисте ставили, осим колега што је ставио за овог сведока чије име нећу помињати, због тога што је тражио заштиту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Што се тиче Козлука, ми смо предложили, ја мислим, стално спомињемо овде Међународни црвени крст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам тражила.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ето то, то су одлучне чињенице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја говорим о сведоцима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Као што смо и предлагали да се у почетку доказног поступка саслуша Вучковић, а ми смо га, не знам, саслушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, говорим о предлозима за извођење доказа, а не то што смо већ урадили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немамо за сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате, добро.

За овим, веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку саслушају по предлогу Тужилаштва за ратне злочине од 01.03.2006. године сведоци и то: сведок под тачком 1. у другој групи сведока, а за којег је означено да има сазнања у вези са злочинима извршеним на Економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је овај кога је колега Ђокић још у истрази предлагао.

Сведок Сретен Лазаревић, сведок Рамиз Смаиловић, сведок под тачком 3. у трећој групи сведока, а који је означен као лице које има сазнања о непосредним контактима са местима злочина за прво и другооптуженог, те сведоци Саво Михајловић, Милош Милановић, Светозар Андрић, Софтић Идриз и Срнић Ахмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за сада. А о распореду ћете бити накнадно обавештени. Овако, за сутра у 8 часова, а онда настављамо у пола десет. Ја се надам да ћемо завршити. Ми не можемо пре него што странке стигну све. Ми нисмо још донели одлуку о терминима, видећемо по распореду како ћемо, имајући у виду и овај видео линк за који су сведоци за сада тако пристали, неће да дођу овде, они су из иностранства.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Наставак главног претреса заказује се за 30. новембар 2006. године са почетком у 9,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

НАТАША КАНДИЋ: Ако неко долази авионом, потпуно је неизвесно, аеродром је затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којим датумима причамо?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: За сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сутра смо ми већ, не брините Ви, то је наша Служба све за сутра. Једино авион, то је виша сила, то већ.

НАТАША КАНДИЋ: Па, то је, у томе је ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, сутра нам је свеједно јавност искључена, то сам ја рекла јуче. Добро, ја сада не могу да вам причам, обзиром да је сведок заштићен о нашим контактима Службе са доласком сведока. Знам, аеродром, још немамо информацију, сведок данас треба да стигне.

НАТАША КАНДИЋ: До овог тренутка аеродром је затворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је предлог, питање, кажите? Сада ћемо сазнати да ли авион може да полети касније, авион још није био полетео. До краја дана да вас обавестим, да ли ћу успети, још не знамо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи, идемо у затвор.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА